

Arrest

**nr. 150 989 van 18 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XEVARAJ, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. SCHÜTT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 april 2013 het Rijk binnen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 juli 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil geboren in Delft, gelegen in Jaffna district. U was evenwel sinds uw geboorte woonachtig in Ramanadapuram in Vaddakachchi (district Kilinochchi). Onder de één-kind-per-gezinregel van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; ook wel Tamiltijgers genoemd) was u verplicht zich op 18 juni 2007 aan te sluiten bij het LTTE. U deed dit niet uit vrije wil, hoewel u evenmin afkerig stond tegenover het LTTE. U werd in het LTTE lid van het 'Ratha Vankaapu Padayani' of Ratha/Radha regiment en bleef dienst doen in het LTTE tot 17 mei 2009. Een dag later eindigde de oorlog. U ontving eerst een militaire training die anderhalve maand duurde en doorging in Muttayankoddu (Mullaitivu district). U viel onder het bevel van Vera Master. Hij was uw commandant. U maakte deel uit van de eenheid of 'Ani' 'Poor Payitchi Kalluri' (gevechtstraining college). Uw directe bevelhebber was Verapan master. Uw eenheid stond in voor de organisatie van gevechtstrainingen voor leden van het LTTE die reeds een basistraining gekregen hadden. Op 30 juli 2007 werd u ondergebracht in een basis van uw eenheid in Vaddakachchi, genaamd 'India 6'. Op 2 augustus 2007 werd u uitgestuurd naar Muhamalai, waar u de linie (Forward Defence Line, FDL) diende te bewaken. Drie maanden bleef u daar. Op 5 oktober 2007 geraakte u gewond aan de linie. Ofschoon u wonden niet helemaal genezen waren, diende u daarna nog 20 dagen aan de linies te zitten. Dit als straf omdat u uw wapen achtergelaten had toen u gewond raakte. Op 6 of 8 december 2007 keerde u terug naar de 'India 6' basis in Vaddakachchi. Na één maand buiten strijd te zijn geweest, als gevolg van de waterpokken, ging u terug aan de slag. Uw taak bestond erin op elke 30ste van de maand zaken als eten en zeep te verdelen onder de 28 leden van uw basis. U controleerde tevens of de leden van uw basis hun spullen netjes hielden en of er onder de leden gewonden waren. Daarnaast hield u zich ook bezig met het doorspelen van gegevens van gesneuvelden aan uw overste. Uw taken waren derhalve louter logistiek. Uij hoefde op geen enkel ogenblik nog deel te nemen aan de strijd. Tot 20 oktober 2008 bleef u op deze basis. Vervolgens ging u naar Thevipuram, waar u dezelfde logistieke taken uitvoerde. Hierna ging uw eenheid op 3 februari 2009 naar Iranaipalai, waar ze ongeveer één maand bleven en waar u hetzelfde werk deed. Vervolgens ging u naar Mulliviakal waar u van 29 maart 2009 tot 11 mei 2009 training diende te geven aan nieuwe rekruten. Een dergelijke training duurde 10 tot 13 dagen. Twee masters (titel voor een lesgevers of trainer), P. en Pu., en uzelf stonden in voor deze training. U was assistent-lesgever of hulpmaster en gaf lichamelijke training. De andere twee gaven wapentraining. Deze training ging door in Kapallady (Mullivaikal). Jullie gaven deze training aan Tamilburgers die werden aangeleverd door de politieke afdeling van het LTTE. Het ging om burgers die gedwongen ingelijfd waren. Vaak werd hierbij geweld gebruikt. Dit alles kreeg u van hen te horen. Het LTTE kwam immers strijders te kort. Het ging voornamelijk om jongeren in de leeftijdscategorie 16 tot 19 jaar. De mannen kwamen bij jullie terecht, vrouwen werden opgeleid door vrouwelijke masters. De trainingen verliepen zeer moeilijk. Vele rekruten wilden enkel weggaan, vreesden hun dood tegemoet te gaan. Om te beletten dat ze zouden vertrekken werden er bewakers geplaatst. Voor elke 10 rekruten waren er 5 Tamiltijgers nodig om hen te bewaken. In totaal gaf u training aan 5 à 6 groepen van telkens 75 à 80 personen. In elke groep zaten minstens 5 of 6 minderjarigen (jonger dan 18 jaar oud). Naderhand werden deze rekruten ingezet in de strijd. Op 11 mei 2009 stopte u met het geven van trainingen. Alle nog aanwezig rekruten, ongeveer 30 personen, mochten toen vertrekken. U ging hierna met 5 à 6 andere personen van uw eenheid in de richting van Wadduwachal en Nanthi Zee. Op 17 mei 2009 gaf u zich in Wadduwachal over aan het leger. U werd uiteindelijk naar het legerkamp 'Joseph Camp' in Vavuniya gebracht. Daar werden LTTE-aanhangers ondergebracht. Tien dagen verbleef u daar, tijdens dewelke u ondervraagd en gemarteld werd. Vervolgens werd u op 27 mei 2009 overgebracht naar Rambaikulam Youth Rehabilitation and Training Centre in Vavuniya. Daar verbleef u tot 30 december 2009. Uw familie kwam intussen terecht in één van de interneringskampen voor burgers in Chettikulam (Vavuniya). Na 30 december 2009 kwam u terecht in Vellikulam Youth Rehabilitation and Training Centre in Vavuniya. Op 15 augustus 2010 werd u overgeplaatst naar Seddekulam en op 30 november 2010 naar Kanatakaduram. Op 30 september 2011 werd u naar Pampaimadu gebracht om een handtekening te plaatsen en een foto te maken. Vervolgens werd u naar Tamil Maha Vidayalayam in Vavuniya gebracht waar u nog diezelfde dag (30 september 2011) werd vrijgelaten onder voorwaarden. Zo moest u elke 25ste van de maand een handtekening gaan plaatsen in het legerkamp van Vaddakachchi, waar divisie 58 is gehuisvest. U werd tevens beperkt in uw bewegingsvrijheid. Zo moest u in het legerkamp melden wanneer u naar een andere provincie wou afreizen. In januari 2013 kwamen leden van het hoofdkantoor van CID in Colombo (4th Floor) naar uw woning om te vragen waar u was. U was op dat ogenblik op het veld aan het werken. Uw moeder lichtte u hierover in. CID had het bericht nagelaten dat u zich op 20 januari 2013 moest melden bij de het hoofdkantoor in Colombo. Hierop besloot u het land te verlaten. Op 15 januari 2012 verliet u Sri Lanka. U reisde toen in het bezit van uw eigen paspoort naar Nairobi, Kenia. Van daar reisde u verder naar Mali, waar u anderhalf jaar verbleef. Met een Indiase paspoort reisde u vervolgens verder naar België. Op 29 april 2013 kwam u in België aan. Nog diezelfde dag diende u hier in België een asiel aanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van de Grama Niladhari van Ramanathapuram d.d. 4 mei 2013, waarin ondermeer uw geografische herkomst, uw LTTE-lidmaatschap en problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten worden besproken; een ICRC (International Committee of the Red Cross) detentieregistratiekaart; een brief van de Justice of Peace S.S. Sinnathamby d.d. 3 mei 2013 waarin uw geografische herkomst, uw familiale en socio-economische situatie en uw LTTE-lidmaatschap worden besproken; een Affidavit van uw vader mede ondertekend door de Justice of Peace S.S. Sinnathamby; foto's van uzelf in LTTE-uniform; een vertaling naar het Engels van uw geboorteakte; een detentieattest van het Rode Kruis; uw reintegration certificate dat bevestigt dat u op 30 september 2011 werd vrijgelaten; een kopie van uw identiteitskaart; een IOM identificatiebadge uitgereikt op 1 oktober 2011 en de vertaling naar het Engels van een brief van het Bureau of the Commissioner General of Rehabilitation d.d. 30 september 2011 met als titel Security and Job Opportunity.

B. Motivering

U lieert uw ingeroepen vrees met uw lidmaatschap in het verleden van het LTTE, waar u stelde deel te hebben uitgemaakt van het 'Ratha Vankaapu Padayani' of Ratha/Radha regiment. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde activiteiten in het LTTE niet in twijfel worden getrokken en dus als geloofwaardig worden beoordeeld. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van de werking van het LTTE en van de laatste oorlog (zgn eindstrijd) in de Vanni-regio. Bovendien slaagde u erin uw lidmaatschap in het verleden van het LTTE direct en indirect te staven aan de hand van foto's van uzelf in Tijgeruniform, van een detentieattest van het ICRC, dat aangeeft dat u in verschillende Rehabilitatiecentra verbleef en van een reintegration certificate van het Bureau of Commissioner General of Rehabilitation

Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal duidelijk hebt getracht de rol van uw groep in het LTTE (Ratha Vankaapu Padayani) en bijgevolg ook uw eigen rol in het LTTE te minimaliseren. U gevraagd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal of de eenheid waarbij u zat, Ratha Vankaapu Padayani, een gewone dan wel een speciale militaire eenheid (special forces) was, ontkende u vooreerst dat het om een speciale eenheid ging en voegde u eraan toe dat Ratha (Vankaapu) Padayani een eenheid betreft die enkel training geeft. U stelde tevens dat ze geen commando-opdrachten uitvoerde (CGVS 21 mei 2013, p. 6). In dit verband kan overigens terzijde gewezen worden op een opmerkelijke discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal. Ofschoon uitgebreid gepolst naar de eenheid binnen het LTTE waar u deel van uitmaakte, bracht u namelijk op geen enkel ogenblik tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal ter sprake binnen deze Ratha Vankaapu Padayani deel te hebben uitgemaakt van de eenheid Poor Payitchi Kalluri, wat u wel direct spontaan ter sprake bracht tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde toen als lid van deze groep Poor Payitchi Kalluri binnen het regiment Ratha Vankaapu Padayani te hebben geopereerd. U beperkte zich tijdens uw eerste gehoor tot de mededeling actief te zijn geweest binnen de eenheid Ratha (Vankaapu) Padayani (CGVS I, p. 2 ev.; CGVS 28 februari 2014, p. 1). Hoe dan ook, uw verklaringen afgelegd over de activiteiten van Ratha (Vankaapu) Padayani stroken niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat Ratha Vankaapu Padayani of Ratha Regiment als speciale eenheid (special forces) opereerde in het LTTE. Zij stonden als persoonlijke beschermingseenheid in voor de persoonlijke veiligheid van de leider van het LTTE, Vellupillai Prabhakaran, en waren daarnaast ondermeer gespecialiseerd in het uitvoeren van missies achter de vijandelijke linies (zgn. Long-range reconnaissance patrols of LRRP). De best getrainde strijders maakten deel uit van deze eenheid. Wanneer u evenwel bij het begin van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal over de activiteiten en rol van de deze Ratha Vankaapu Padayani verdere vragen werden gesteld, antwoordde u ontwijkend en slaagde u er niet in hierover een concreet verhaal te vertellen. U verstopte zich achter uw eigen eenheid Poor Payitchi Kalluri en gaf enkel aan op de hoogte te zijn van de activiteiten van uw eigen eenheid, die instond voor het organiseren van militaire trainingen. Over de andere delen of eenheden van uw Padayani of regiment bleek u evenwel geen informatie te bezitten. Herhaaldelijk gepolst naar wat voor Padayani/regiment Ratha Vankaapu was en/of welke positie of rol deze eenheid bekleedde binnen de algemene structuur van de militaire vleugel van het LTTE, bleef u elke antwoord schuldig (CGVS II, p. 3). U gevraagd of deze Padayani ook een beschermende functie had, gaf u zelfs aan hierover geen weet te hebben (CGVS II, p. 5). Ook van het feit dat de toenmalige leider van deze Padayani, Ratnam Master, een verleden had als persoonlijk lijfwacht van Vellupillai Prabhakaran, bleek u aanvankelijk schijnbaar niet op de hoogte. U bracht dit immers niet ter sprake wanneer naar zijn achtergrond werd gepolst (CGVS II, p. 4). U slaagde er evenmin in inzicht te geven in de algemene organisatiestructuur van deze Padayani. U gaf aan hiervan geen notie te hebben (CGVS II, p. 2). Gezien het feit dat u bijna twee jaar deel uitmaakte van deze eenheid was de door u aan de dag gelegde onwetendheid op zijn minst opmerkelijk te noemen. U

hierop tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gewezen op uw verplichting om volledig inzicht te geven in uw doen en laten in het verleden in het LTTE en om de volledige waarheid te vertellen, gaf u andermaal aan nergens over gelogen te hebben (CGVS II, p. 101). Vervolgens geconfronteerd met de ons beschikbare informatie waaruit blijkt dat Ratha Vankaapu Padayani een speciale eenheid van Prabhakaran was, die instond voor beveiliging van Prabhakaran en zijn familie en tevens bekend stond voor het uitvoeren van acties achter de vijandelijke linies, bleef u nog steeds bij uw verklaringen buiten over uw eigen groep van 28 personen niets te weten over de rest van deze Padayani (CGVS II, p. 10). Pas wanneer u hierop ook nog eens werd geconfronteerd met de ons beschikbare informatie over Ratnam Master en met uw verklaringen afgelegd over Ratha Vankaapu Padayani tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, gaf u uiteindelijk toe wel degelijks op de hoogte te zijn van het feit dat Ratha Vaankaapu een speciale eenheid is die tevens instond voor de bescherming van de leider van het LTTE en van het feit dat Ratnam master een verleden heeft als bodyguard van Prabhakaran. Als verklaring voor uw nalaten dit alles eerder ter sprake te brengen, gaf u aan hierover niet eerder verklaringen te hebben willen afleggen omdat u de details hierover miste (CGVS II, p. 10 en 17). Deze uitleg overtuigt geheel niet. U voldoet met dergelijk gedrag niet aan de plicht van een asielzoeker om zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Door het verzwijgen van de ware rol van uw eenheid binnen het LTTE heeft u op intentionele wijze gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden.

Wat er ook van zij, het UNHCR (UN High Commissioner for Refugees) benadrukt in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012 dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE, waaronder ook voormalige LTTE strijders of andere medewerkers, zoals u, als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. Aansluitend hierbij stelt UNHCR ook dat rehabilitees (vroegere LTTE leden die na de oorlog in rehabilitatie- of detentiecentra werden vastgehouden), zoals u, na hun vrijlating blijvende problemen kunnen ondervinden met de autoriteiten. Bijgevolg oordeelt het Commissariaat-generaal dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Het UNHCR merkt in zijn richtlijnen van 21 december 2012 evenwel ook op dat asielaanvragen van personen die verdacht worden van banden met het LTTE, in het bijzonder voormalige kaderleden, ongeacht of zij betrokken waren bij militaire operaties, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de asielaanvraag, moeten onderzocht worden op mogelijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Een bijzondere aandacht moet volgens UNHCR hierbij worden besteed aan voormalige strijders van het LTTE. Het UNHCR stelt hierbij dat mogelijke uitsluiting op grond van het begaan van oorlogsmisdrijven en ernstige mensenrechtenschendingen, overeenkomstig artikel 1 F (a) van de Vluchtelingenconventie, van bijzonder belang is in de Sri Lankaanse context.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze terechte vrees voor vervolging, dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven bijgevolg tevens te worden nagegaan of artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 van toepassing is. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet stelt overigens dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van de Vluchtelingenconventie, hetgeen ook van toepassing is op personen die weten en willen hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voornoemd artikel 1F genoemde misdrijven of daden. Dit onderzoek spitst zich toe op uw activiteiten als assistent-trainer van het LTTE in de periode 29 maart 2009 tot 11 mei 2009.

Artikel 1, F, lid a van het Verdrag van Genève stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige reden zijn om te veronderstellen dat hij of zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Het statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (Rome Statute of the International Court) van 17 juli 1998, geratificeerd door België, geeft de meest recente definities van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid waarover het Internationaal Strafhof rechtsmacht heeft. Artikel 7 van het Statuut van Rome bepaalt dat "onder misdada tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; **(e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht;** (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het

internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; **(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamenlijke gezondheid wordt veroorzaakt**". Oorlogsmisdrijven worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof gedefinieerd afhankelijk van de aard van het conflict. De Sri Lankaanse burgeroorlog die aanvatte op 23 juli 1983 en eindigde op 19 mei 2009, waaraan u deelnam als medewerker van de politieke afdeling en de inlichtingendienst van het LTTE, wordt beschouwd als een niet-internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 8, paragraaf 2, lid c en e van het Statuut van Rome. Binnen deze bepalingen, waarbij sprake is van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, worden oorlogsmisdaden gedefinieerd als ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel van de Verdragen van Genève van 1949; en andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van internationaal recht. Art 8, par 2, lid c van het Statuut van Rome luidt als volgt: "In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken: i. geweldpleging gericht op het leven en de lichamenlijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling; ii. aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling; iii. het nemen van gijzelaars; iv. het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend". Artikel 8, par 2, lid e van het Statuut van Rome luidt als volgt: "Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, te weten een van de volgende handelingen: i. het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen; ii. het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht; iii. het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten; iv. het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden; v. het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen; vi. het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève; vii. **het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden**; viii. het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen; ix. het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder; x. het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend; xi. het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamenlijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen; het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en/of medeverantwoordelijken voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele (strafrechtelijke) verantwoordelijkheid of aansprakelijkheid vrijstelt. Artikel 12 (3) van de Kwalificatierichtlijn stelt in dit verband dat "Lid 2 (artikel 12 (2)) is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in dat lid genoemde misdrijven of daden". Artikel 25 lid 3 van het Statuut van Rome, dat handelt over individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid, stelt op zijn beurt dat "een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar voor een misdaad (is) waarover het Hof rechtsmacht bezit, indien die persoon: a. een dergelijke misdaad pleegt hetzij als individu, hetzij gezamenlijk met of door

middel van een andere persoon, ongeacht of die andere persoon strafrechtelijk aansprakelijk is; b. opdracht geeft tot, verzoekt om of beweegt tot het plegen van een dergelijke misdaad die feitelijk plaatsvindt of waartoe een poging wordt gedaan; c. teneinde het plegen van een dergelijke misdaad te vergemakkelijken, hulp biedt, medewerking verleent of anderszins bijstand biedt bij het plegen daarvan of een poging tot het plegen, waaronder het verschaffen van de middelen tot het plegen; d. op andere wijze meewerkt aan het plegen of een poging tot het plegen van een dergelijke misdaad door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking moet opzettelijk zijn en moet hetzij: i. worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te vergemakkelijken, ingeval een dergelijke activiteit of doel een misdaad oplevert waarover het Hof rechtsmacht bezit; hetzij ii. worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om de misdaad te plegen; e. met betrekking tot de misdaad van genocide, rechtstreeks en openlijk anderen ertoe aanzet om genocide te plegen; f. een poging doet om een dergelijke misdaad te plegen door stappen te nemen, waardoor de uitvoering van de misdaad wezenlijk in gang wordt gezet, maar de misdaad niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de wil van de persoon. Een persoon die de poging tot het plegen van de misdaad evenwel staakt of anderszins de voltrekking van de misdaad verhindert, is niet strafbaar krachtens dit Statuut voor de poging tot het plegen van de misdaad, indien die persoon volledig en vrijwillig van het misdadig oogmerk heeft afgezien." Zoals blijkt uit artikel 25 (3) (d) kan individuele verantwoordelijkheid ook vastgesteld worden door zich te richten op de groep waarmee de asielaanvrager geassocieerd wordt. Zoals aangegeven in paragraaf 59-62 (hoofding Organisations which commit violent crimes or incite others to commit them) van de UNHCR Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees volstaat lidmaatschap van een organisatie die gewelddadige misdrijven pleegt of anderen aanzet om deze te plegen op zich niet om een persoon uit te sluiten van de Vluchtelingenstatus. In overweging moet worden genomen of de asielaanvrager persoonlijk betrokken was bij daden van geweld van dergelijke organisatie of welbewust op substantiële wijze bijgedragen heeft aan dergelijke handelingen, dit in het volle besef van haar doelstellingen, methoden, activiteiten en plannen voor het plegen van handelingen in strijd met Artikel 1 F (a-c).

Op 18 mei 2009 kwam er een einde aan de burgeroorlog in Sri Lanka met de overgave van het LTTE en de dood van de leider van deze organisatie, Vellupilai Prabhakaran. Sinds het einde van de jaren 1980 tot begin 2009 controleerde het LTTE grote delen van het Noorden en het Oosten van Sri Lanka. Het leidde er een de facto staat. In de gebieden die het controleerde bouwde het haar eigen systeem van rechtshandhaving, eigen belastingheffingen, eigen immigratiedienst, banken en sociale diensten uit. Ook het militaire apparaat, met een land-, zee- (Sea Tigers) en luchtmacht (Air Tigers) en een eigen militaire inlichtingendienst (TOSIS) werd in die periode volledig uitgebouwd. Hierbij werd gretig gebruik of misbruik gemaakt van de periode van staakt-het-vuren (Ceasefire Agreement, CFA) dat begin 2002 werd afgekondigd tussen de regeringstroepen en het LTTE. Dat het LTTE dit staakt-het-vuren niet ernstig nam, bleek reeds in april 2003 toen ze het staakt-het-vuren eenzijdig opzegden. De Raad van de Europese Unie besliste op 29 mei 2006 om het LTTE als een terroristische organisatie te beschouwen. Om in haar politieke doelstellingen te slagen, maakte het LTTE immers gebruik van zowel militaire daden als van daden van terrorisme. In augustus 2006 herbegon de oorlog (Eelam IV of eindstrijd) na de afsluiting door het Sri Lankaanse leger van de A9 grensweg te Muhamalai. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u van 29 maart tot 11 mei 2009 op bevel van uw direct overste Veerapan master training gaf aan nieuwe rekruten in de regio Mulltivaikal. U deed dit samen met twee andere personen. Zij gaven wapen- en munitietraining. U stond in voor het onderdeel lichamelijke training. In totaal gaven jullie in die periode training aan 5 à 6 groepen van telkens 75 à 80 personen. Het betrof hier ontheemde Tamilburgers die op de vlucht voor de oorlog tegen hun wil en met gebruik van geweld waren ingelijfd door de afdeling 'personen werven' van de politieke afdeling van het LTTE. Onder hen bevonden zich tevens heel wat minderjarigen. U had het in dit verband over 5 à 6 personen per groep. De jongste waaraan u in deze periode training gaf was 16 jaar oud. De leeftijdscategorie van de rekruten lag tussen de 16 en 19 jaar (CGVS II, p. 14 en 15). Tijdens deze training werden zij bewaakt door Tamiltijgers om te beletten dat ze zouden ontsnappen (CGVS II, p. 14). Hun bewegingsvrijheid werd volledig ingeperkt. U gaf aan dat ook u gewapend was in die periode. U beschikte over een automatisch geweer T56 (CGVS II, p. 9). Na deze training, die 10 à 13 dagen duurde, werden zij overhandigd aan verantwoordelijken van gevechtsgroepen. Onder hen Charleson, de zoon van Vellupillai Prabhakaran, die aan het hoofd stond van de 'computer'afdeling en Villawan en Ithayan (CGVS II, p. 15). U vernam dat ze actief werden ingezet bij de strijd aan de linies, waar twee nieuwelingen of rekruten werden ingeschakeld bij een ervaren Tijger, dit om de beletten dat ze zouden ontsnappen (CGVS II, p. 16).

In concreto de gedwongen inlijving van burgers (inclusief kinderen) tijdens de laatste periode van de oorlog in Sri Lanka, blijkt uit diverse rapporten, publicaties en andere bronnen dat tijdens de laatste weken of maanden van de oorlog, wanneer het overgrote deel van de burgers letterlijk gevangen

in de voor burgers afgebakende tweede 'no fire zone', afgekondigd begin februari 2009, en het LTTE grote verliezen leed (niet alleen als gevolg van overlijden maar ook door desertie) en vocht om hun laatste resterende gebied vast te houden, een enorme toename van de gedwongen rekrutering van burgers, met inbegrip van kinderen (zowel jongens als meisjes) tot de leeftijd van 14 jaar (sommige bronnen vermelden zelfs de leeftijdsgrens van 11 en 12 jaar), plaatsvond, dit met als doel de linies afdoende te kunnen blijven bemannen. Dit alles vond plaats in de context van een oorlog die reeds duidelijk verloren was. Vele bronnen vermelden in dit verband dat het LTTE zich in deze periode van de oorlog zelfs tot doel had gesteld met geweld alle jongens van meisjes van de leeftijd van 14 jaar en ouder te rekruteren in de overgebleven gebieden die onder de controle en het gezag van het LTTE vielen. Personen die zich hiertegen verzetten, werden beledigd, geslagen en zelfs gedood. Door deze gedwongen inlijvingen en het beletten van burgers de regio te verlaten, hierbij niet nalatend hen als menselijk schild in te zetten, keerde het LTTE zich tegen zijn eigen volk en verloor elke sympathie onder de vluchtende burgerbevolking. Het zou gaan om honderden minderjarigen die in die periode gedwongen werden gerekruteerd in deze 'no-fire zone'. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Gelet op deze informatie bestaat een sterk vermoeden dat ook u in deze periode opleiding heeft gegeven aan personen in de leeftijdscategorie 14-15 jaar en eventueel jonger. Een aantal tekortkomingen en ongerijmdheden in uw verklaringen afgelegd tijdens uw opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal in verband met de gedwongen rekrutering van minderjarigen waaraan u training gaf, versterken dit vermoeden. Zo gaf u vooreerst aan te vermoeden dat de leeftijd van de jongste waaraan u training gaf 16 jaar was. U voegde er wel aan toe over deze leeftijdsgrens geen zekerheid te hebben (CGVS II, p. 15). Ook over de inzet in de strijd van deze minderjarigen waaraan u toen training gaf, legde u weinig coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af. In eerste instantie gaf u aan dat de min 18-jarigen waaraan u training gaf de kans kregen met de politieke leiding te praten en vervolgens weer naar huis werden gestuurd. Niet alleen is dit tegenstrijdig aan de ons beschikbare informatie over de gedwongen inzet toen van minderjarige strijders door het LTTE, dit komt evenmin plausibel over. Waarom zou het LTTE immers op een ogenblik dat zij groot verliezen (in manschappen en in terrein) leed, minderjarigen gedwongen rekruteren voor de strijd om ze vervolgens terug te sturen naar huis. Wanneer u bovendien hierna de vraag werd gesteld of het LTTE ook minderjarigen inzette in de strijd, antwoordde u ontwijkend door eerst te verklaren dit niet te weten, om vervolgens aan te geven dat de door u getrainde rekruten (inclusief de minderjarigen) na 10 dagen training opnieuw werden overhandigd aan het LTTE en u niet weet wat ze vervolgens met hen deden (CGVS II, p. 15). Hiermee gaf u impliciet aan dat ze allen werden ingezet in de strijd en leek u op zijn minst uw eerdere verklaringen tegen te spreken dat de minderjarige rekruten terug naar huis werden gestuurd. Dat u overigens niet zou geweten hebben wat het LTTE met hen deed is bovendien in tegenspraak met andere (eerdere en latere) verklaringen afgelegd tijdens ditzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal waar u duidelijk aangaf dat jullie training gaven aan personen die vervolgens naar de gevechtslinies werden gestuurd en dat jullie de opdracht hadden gekregen nieuwe strijders aan te leveren (CGVS II, p. 14 tem 16). U was derhalve op de hoogte van het feit dat zij naar de gevechtslinies zouden gestuurd worden waar hen, gegeven de omstandigheden op dat ogenblik (de oorlog was immers reeds verloren), een quasi gewisse dood te wachten stond. Het vooruitzicht aan de linies te zullen sterven, vormde volgens uw verklaringen voor de rekruten tevens de motivatie om tijdens de training te proberen ontsnappen (CGVS II, p. 15). U weinig oprechte houding terzake stemt tevens tot nadenken.

Aansluitend hierbij kan tevens opgemerkt worden dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de behandeling door het LTTE van rekruten die probeerden te ontsnappen aan hun gedwongen inlijving. U gaf te kennen dat op de locatie waar u training gaf aan personen die probeerden te ontkomen geen straf werd gegeven. Op de vraag of dan niemand van hen straf kreeg, antwoordde u vervolgens dat bij een eerste keer weggelopen excuses volstonden maar dat bij de tweede of derde poging om weg te lopen de persoon in kwestie als straf één uur met een geweer in de lucht moest staan (CGVS II, p. 16). Op de vraag wat de zwaarste straf was die ooit aan een rekrut bij u werd gegeven, antwoordde u dat dit sluipen of tijgeren met een geweer was. Op de vraag of er dan nooit ergere straffen werden uitgevoerd, antwoordde het in drie of vier gevallen ook voorkwam dat personen met palmtakken onder hun knieën werden geslagen. Daar bleef het bij (CGV II, p. 17). Gelet op de beschikbare informatie informatie over het brutale handelen van het LTTE ten aanzien van personen die tijdens de laatste maanden van de oorlog probeerden aan hun gedwongen inlijving te ontkomen, meen ik dat hieraan weinig geloof kan gehecht worden en u getracht heeft het handelen van het LTTE ten aanzien van rekruten waaraan u training gaf te minimaliseren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u door uw handelen medewerking heeft verleend of bijstand hebt geboden en derhalve **medeverantwoordelijk** bent aan de gedwongen inlijving van burgers, inclusief minderjarigen (tot de leeftijd van 14 jaar) door het LTTE en de gedwongen inzet van deze personen aan het front.

Nergens uit uw verklaringen blijkt u zich op een of andere manier zou hebben verzet of dat u zich daadwerkelijk heeft **proberen te onttrekken** aan de taken die u toen werden opgedragen. U handelde in opdracht van uw overste Veerapan master. Deze stuurde u op 29 maart 2009 naar Mullivaikal om er training te geven aan rekruten (CGVS II, p. 14). U liet weliswaar op 11 mei 2009 een dertigtal rekruten vrij maar handelde ook enkel op bevel van uw verantwoordelijke (CGVS II, p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat op 10 mei het overgebleven leiderschap van het LTTE de strijd had opgegeven en had beslist om alle burgers die zij op dat ogenblik de facto gegijzeld hielden, de regio van de gevechten te laten verlaten. Het feit dat u handelde op bevel van een superieur onthief u echter niet van verantwoordelijkheid. Het feit dat u zou gedwongen zijn een verboden handeling te plegen kan voor een soldaat of strijder, die een oorlogsmisdaad en/of een misdaad tegen de menselijkheid pleegt, nooit een rechtvaardigingsgrond zijn. U gevraagd hoe u zelf tegenover dit werk stond, wees u er op dat u wat u deed er vond maar dit gewoon moest doen want bij weigering zelf in de frontlinie zou ingezet zijn (CGVS II, p. 16). Het feit dat u schrik had voor repressailles - dreiging zelf naar de frontlinie gestuurd te worden - en aldus onder een zekere mate van morele dwang handelde, maakt evenmin uw gedragingen toelaatbaar en kan ook niet als afdoende verschoningsgrond voor uw handelen beschouwd worden. Gelet op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat u uw rol binnen het LTTE heeft trachten te minimaliseren, kan overigens ook aan de waarachtigheid van deze verklaringen getwijfeld worden, temeer ook daar u deze vrees om zelf ingezet te worden aan de frontlinie niet eerder ter sprake bracht. Bovendien is hier ook geen sprake zijn van een onmiddellijke bedreiging voor uw leven bij het niet opvolgen van een bevel. Daarenboven bleef u actief in het LTTE tot het allerlaatst van de oorlog (tot 17 mei 2009 of een dag voor het definitieve einde van de oorlog) en gaf u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal te kennen dat u op 12 mei 2009 nog steeds paraat was om deel te nemen aan de gevechten, dit terwijl uit de ons beschikbare informatie blijkt dat na de slag om Aanandapuram, die duurde van 29 maart tot 5 april 2009, het LTTE militair verslagen was en op 10 mei 2009 het overgebleven leiderschap van het LTTE de oorlog reeds had opgegeven, wat de volgende dag aanleiding gaf tot de desertie van heel wat overgebleven LTTE leden (CGVS I, p. 6). Uit onze informatie blijkt ook dat in de maanden daarvoor reeds vele LTTE-leden waren overgelopen naar regeringsgebied of erin waren geslaagd India te bereiken. U deed aldus geen poging om zoals vele anderen LTTE-leden zich tijdens de laatste periode van de oorlog aan het LTTE te onttrekken en, al dan niet door zich te mengen onder de vluchtende burgerbevolking, naar regeringsgebied over te gaan of India via de zee te bereiken. U deed ook geen enkele poging om bij uw overgave aan het regeringsleger op 17 mei 2009 te verbergen dat u een strijder was. U gaf zich over met 5 andere leden van het LTTE en was op het ogenblik van uw overgave in het bezit van uw 'LTTE id' (identificatiebadge) en droeg tevens nog steeds een (cyanide)gifcapsule rond uw nek, wat een duidelijke aanwijzing vormde voor LTTE-lidmaatschap (CGVS I, p. 6). Uit dit alles blijkt een doorgedreven betrokkenheid bij de strijd van het LTTE en dit tot op het laatst van de oorlog. U gaf weliswaar aan de intentie te hebben gehad in de maand maart of april van 2009 te hebben willen deserteren uit het LTTE, maar bracht hierover vervolgens een weinig doorleefd en weinig overtuigend verhaal. Op de vraag wat u juist had ondernomen om dit plan uit te voeren, bleef u bijvoorbeeld een duidelijk antwoord schuldig. Uiteindelijk geraakte u niet verder dan dat u uit angst niet durfde te handelen. Tegelijkertijd gaf u wel aan dat velen anderen hiertoe wel de stap hebben gezet en ook succesvol waren in de zin dat ze erin slaagden over te lopen naar het regeringsleger (CGVS II, p. 13). Dit alles wijst er allerm minst op dat u daadwerkelijk al het mogelijke deed om u tijdens de laatste fase van de oorlog te onttrekken aan het LTTE en de opdrachten die u van uw overste kreeg. U vertrok pas uit het LTTE wanneer de oorlog definitief ten einde was. Uw verklaringen geven tevens aan dat de mogelijkheid wel degelijk bestond om zich als lid van het LTTE tijdens de laatste maanden van de oorlog af te keren van het LTTE. Gelet hierop heeft u onvoldoende aangetoond dat het in de gegeven omstandigheden voor u onmogelijk was om weerstand te bieden aan de door u tijdens de laatste maanden van de oorlog opgelegde bevelen. In de gegeven omstandigheden kan tevens worden vastgesteld dat u in die periode duidelijk een andere keuze had dan nog langer de door u opgelegde bevelen op te volgen.

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw asiendossier dient dan ook geconcludeerd te worden dat er ernstige aanwijzingen zijn oom aan te nemen dat u omwille van uw concrete betrokkenheid bij de gedwongen recrutering van volwassen en minderjarige burgers tijdens de laatste maanden van de oorlog in Sri Lanka medeverantwoordelijk bent voor en bewust hebt bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 7 en 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande bovengaande

bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De door u neergelegde documenten betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Uw identiteit, uw geografische afkomst, uw LTTE-Idimaatschap en uw detentie na de oorlog staan hier op geen enkel ogenblik ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

1.3. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een originele ICRS kaart en een fotokopie van haar geboorteakte en identiteitskaart voor. Deze stukken bevinden zich al in het administratief dossier.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel komt verzoeker op tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert aldus de schending van de materiele motiveringsplicht aan. Verzoekende partij verzoekt de Raad de *“beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 30 juli 2014 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen; Dienvolgens aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, minstens aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen”*.

2.2.1. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) in de motivering van de bestreden beslissing uitdrukkelijk aanvaardt dat verzoeker zijn lidmaatschap van het LTTE afdoende heeft aangetoond, *“zowel door het detail van zijn afgelegde verklaringen als door de door hem voorgelegde stukken. Gelet op de gedocumenteerde problemen die teruggekeerde asielzoekers met een uitgesproken LTTE-profiel in Sri Lanka ondervinden, zoals die onder meer blijken uit de UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum- Seekers From Sri Lanka van 21 december 2012 en uit het CEDOCA-rapport getiteld Subject Related Briefing “Sri Lanka, Risico bij Terugkeer” dd. 21 maart 2013, komt verzoeker in aanmerking voor de toekenning van de asielstatus”*.

Verzoeker vervolgt: *“Niettemin weigert de Commissaris-generaal om verzoeker te erkennen als vluchteling, omdat hij van oordeel is dat verzoeker van internationale bescherming dient te worden uitgesloten (...) de Commissaris-generaal houdt vol dat verzoeker zich in de periode van 29 maart tot 11 mei 2009, in zijn rol van assistent-trainer in een LTTE-opleidingskamp, schuldig zou hebben gemaakt aan oorlogsmisdrijven en/of ernstige mensenrechtenschendingen, zoals bedoeld in artikel 1F (a) van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker kan zich niet neerleggen bij die conclusie van de Commissaris-generaal”*.

2.2.2. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal hem in een eerste motief verwijt dat hij niet zou zijn tegemoet gekomen aan de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust, meer bepaald door onvoldoende duidelijk te zijn nopens de plaats van zijn regiment binnen de militaire structuur van het LTTE en nopens de achtergrond van de commandant van het regiment. Verzoeker meent echter dat dit geen rol speelt bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker, nu de commissaris-generaal vervolgens besluit dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het

herkomstland. De kwestie of verzoeker al dan niet zou zijn tekortgeschoten in zijn medewerkingsplicht heeft dan ook betrekking op een overtollig motief.

2.2.3. Voorts meent verzoekende partij dat de bewering dat zij behoorde tot de politieke afdeling en de inlichtingendienst van het LTTE geen enkele steun vindt in het administratief dossier en manifest onwaar is. *“De Commissaris-generaal legt verder nog uit dat allerlei vormen van mededaderschap ook aanleiding kunnen geven tot uitsluiting van de asielsstatus. Hij verwijst hiervoor naar de kwalificatierichtlijn alsook naar een artikel van meergenoemd statuut van Rome dat handelt over de individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid. Wat dat laatste betreft wijst verzoeker erop dat de uitsluitingsclausule volgens rechtspraak van uw Raad de regels van het strafrecht niet volgt. Dit geldt met name voor het vermoeden van onschuld en voor de bewijslast à charge (Rvv nr. 83.281 van 19 juni 2012). De zeer brede definitie van mededaderschap zoals die blijkt uit de in de motivering van de bestreden beslissing opgesomde bepalingen van het statuut van Rome, kan dan ook niet zomaar toegepast worden op onderhavige casus.*

Dat dit zo is, blijkt uit de ook door de Commissaris-generaal aangehaalde UNHCR Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, waarin wordt gesteld dat het lidmaatschap aan een bepaalde organisatie op zich niet volstaat om een persoon uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en dat er dus sprake moet zijn van persoonlijke betrokkenheid bij daden van geweld of van een welbewuste en substantiële bijdrage aan die handelingen”.

2.2.4. Verzoeker benadrukt tevens dat indien de burgeroorlog ongeveer 20 jaar (van eind jaren 1980 tot begin 2009) duurde, verzoekers betrokkenheid bij het LTTE een veel kortere periode behelst, te weten van 18 juni 2007 tot medio mei 2009. De periode die aanleiding geeft tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus is nog veel korter: van 29 maart tot 11 mei 2009. Verzoeker meent dan ook dat bezwaarlijk kan worden weerhouden dat hij een substantiële bijdrage zou hebben geleverd aan handelingen van het LTTE, die ertoe geleid hebben dat deze door de Europese Unie op de lijst van terroristische organisaties werd geplaatst, meer bepaald in 2006, dus op een moment dat verzoeker nog niet – gedwongen ! – was ingelijfd in het LTTE.

Verzoeker herinnert er aan dat hij de taak had van *“assistent-trainer voor lichamelijke training – zo iemand wordt, in een civiele context, in de omgang aangeduid als een turnleraar – toegewezen kreeg.* Hij werd ook naar de - relatief kalme - frontlinie gestuurd, tzt. de forward defence line (FDL) waar hij gewond raakte. Verzoeker werd door zijn eigen commandanten gestraft met een verlengd verblijf in de gevechtszone, ondanks zijn verwondingen, omdat hij zijn wapen had achtergelaten. *“Deze frontervaring, met verwondingen die evengoed in zijn dood hadden kunnen resulteren, heeft veel indruk gemaakt op verzoeker, die niet opnieuw in dergelijke gevechtssituatie wenste terecht te komen. Een dergelijke angst is puur menselijk en logisch. In de daaropvolgende jaren kreeg verzoeker louter logistieke taken toebedeeld: zulks bevestigt dat hij niet aasde op een gevechtstaak en ook dat zijn superieuren hem niet al te geschikt vonden voor gevechtshandelingen. Ware het anders geweest, dan hadden ze verzoeker hiervoor wel geselecteerd”.*

2.2.5. Verzoeker meent dat ook indien het Ratha-regiment waartoe verzoeker behoorde, zich bezighield met commando-acties zoals infiltraties in de door het Sri Lankese leger beheerste gebieden, *“dan heeft dit totaal geen relevantie voor onderhavige casus. Verzoeker zelf heeft aan zulke acties niet deelgenomen en zijn gevechtservaring was beperkt tot enkele maanden in 2007”.* Verzoeker meent dat er geen indicatie is *“dat verzoeker zelf die bewakingstaak op zich nam en actief zou hebben verhinderd dat recruten wegliepen”.* *“Verzoeker begreep wel dat de meeste recruten liever elders zouden zijn, maar hij kon daar weinig aan veranderen. Het getuigt van een grote wereldvreemdheid in hoofde van de Commissaris-generaal om van verzoeker te verwachten dat hij op dat moment, in die fase van de oorlog, terwijl het ganse LTTE-rijk in elkaar aan het storten was, gewetensbezwaren zou hebben kunnen inroepen en zou hebben kunnen weigeren om de hem opgedragen taak te vervullen”.*

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal hem onterecht medeverantwoordelijkheid verwijt *“aan de gedwongen inlijving van burgers, met inbegrip van minderjarige jonger dan 15 jaar en aan de gedwongen inzet van deze personen aan het front.*

2.2.6. Verzoeker stelt vast dat de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker geenszins uit het administratief dossier blijkt. *“Verzoeker heeft zich niet beziggehouden met het oppakken van burgers (dat was een taak voor de politieke afdeling: de ganse motivering van de bestreden beslissing is blijkbaar geschreven om een lid van de politieke afdeling uit te sluiten van de asielsstatus) en ook over wat er met de recruten na het afronden van de training gebeurde, had verzoeker geen enkele zeggenschap. Tijdens hun verblijf in het trainingskamp werden de recruten zwaar bewaakt, a rato van 5*

bewakers per 10 recruten, dus ook aan het behoud van de recruten binnen het kamp kon verzoeker niets veranderen.

Het is dan ook een - te - grote intellectuele sprong om uit de hierboven geschetste situatie tot een medeverantwoordelijkheid in hoofde van verzoeker te besluiten. De Commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de weifelende antwoorden van verzoeker, die dan aanleiding geven tot veronderstellingen, dat verzoeker misschien wel training heeft gegeven aan min-16-jarigen, dat de recruten aan het front een gewisse dood wachtte, dat de recruten die probeerden weg te lopen, wel zeer hard werden gestraft...

Dat laatste (de strenge straffen voor diegenen die probeerden weg te lopen) wordt wel verondersteld voor wat betreft de recruten, maar wordt niet doorgetrokken naar de situatie van verzoeker zelf.

Angst voor represailles kon blijkbaar geen verschoningsgrond vormen in hoofde van verzoeker. Insgelijks wachtte de gewisse dood aan het front, die de recruten wachtte, evenzeer op verzoeker wanneer deze, wegens het niet-uitvoeren van zijn taken als assistent-trainer, naar het front zou worden gestuurd. De overweging dat er geen onmiddellijke bedreiging voor het leven van verzoeker voorhanden was ingeval van het niet-opvolgen van het bevel, is dan ook compleet gratuit.

Bovendien komt het argument dat een soldaat die op bevel een oorlogsmisdaad begaat, toch hiervoor verantwoordelijk blijft, erg gekunsteld over wanneer men voor ogen houdt waarin die misdaad in hoofde van verzoeker bestaat: het geven van lichamelijke training. In de lijsten van misdaden die de Commissaris-generaal opsomt, staan wel veel ergere en vooral veel duidelijkere voorbeelden van oorlogsmisdaden, die geenszins in hoofde van verzoeker worden weerhouden. De morele noodzaak om zich tegen het gegeven bevel te verzetten, is dan ook veel minder acuut wanneer het bevel erin bestaat om de fysieke conditie van mensen te proberen te verbeteren.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal vanuit het comfort van een bureau in Brussel oreert hoe iemand in een oorlogssituatie zich dient te gedragen. Meer bepaald leidt de Commissaris-generaal uit rapporten af dat verzoeker er beter aan had gedaan om vroeger te vluchten, bijvoorbeeld naar India, en/of zich over te geven aan het Sri Lankese leger. De Commissaris-generaal stelt dat een dergelijke actie in veel gevallen met succes werd afgesloten. Nu verzoeker dat niet heeft gedaan, wordt besloten dat hij met volle goesting bij het LTTE is gebleven.

Helemaal fraai wordt het wanneer de Commissaris-generaal aan verzoeker verwijt dat hij zich in uniform heeft overgegeven en zich niet van zijn uniform heeft ontdaan teneinde te proberen om zich in burgerkleding te mengen onder de burgerbevolking: "U deed ook geen enkele poging om bij uw overgave aan het regeringsleger op 17 mei 2009 te verbergen dat u een strijder was". Zich, zelfs na de nederlaag, mengen onder de burgerbevolking, is een praktijk die burgers in gevaar brengt, nu het overwinnende leger alsdan moet vrezen dat er zich infiltranten tussen de vluchtelingen bevinden die de gewapende strijd achter de linies wensen voort te zetten. Wie dit doet, begaat hierdoor een oorlogsmisdrijf.

Dat verzoeker een mogelijkheid om zich te ont[t]rekken aan het LTTE niet heeft gebruikt, valt te kaderen binnen zijn eigen wedervaren aan het front, waardoor hij risicoschuw was geworden, en kan geen aanleiding vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming".

Nopens de status van vluchteling

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit, etnische herkomst en nationaliteit niet in het geding zitten. Verzoekers neergelegde documenten kunnen dit ondersteunen. Tevens kan de hoedanigheid van LTTE- soldaat bij het 'Ratha Vankaapu Padayani' of Ratha/Radha regiment van verzoeker blijken uit het administratief dossier, met name uit de verklaringen over de werking van het LTTE en van het einde van de oorlog in de Vanni-regio, de originele foto's van verzoeker in LTTE-uniform en het attest van het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRC). Deze punten uit de bestreden beslissing die verzoekende partij niet betwist, kunnen zoals onder zal blijken, inderdaad komen vast te staan.

2.4. Inzake verzoekers deelname aan het LTTE

2.4.1. Over de inhoud van verzoekers deelname aan het Ratha regiment bestaat er wel betwisting. Zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt zijn er opmerkelijke discrepanties tussen verzoekers beide gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoeker verklaart (zie CGVS-verhoor van 21 mei 2013) dat hij meteen na zijn inlijving bij het LTTE in het Ratha regiment werd ingedeeld in de Poor Payitchi Kalluri of gevechtstraining college. Hij stond onder Veerapan master die ondergeschikt was aan de Ratnam master. Echter tijdens zijn eerste gehoor beperkte verzoeker zich tot de mededeling actief te zijn geweest binnen de eenheid Ratha [ttz. Ratha Vankaapu] Padayani] (CGVS I, p. 2 ev.; CGVS 28

februari 2014, p. 1). Bij een meer doorgedreven gehoor (CGVS-verhoor van 28 februari 2014) licht verzoeker toe dat de Ratha Vankaapu Padayani verbonden was aan de eenheid Poor Payitchi Kalluri en hijzelf als lid van de Poor Payitchi Kalluri binnen het regiment Ratha Vankaapu Padayani heeft geopereerd. Hij geeft echter geen concrete informatie over de activiteiten en rol van de Ratha Vankaapu Padayani en blijft tijdens de beide gehoren over de hele lijn ontwijkend. Verzoeker stelt dat hij onbekend is met de andere delen of eenheden van zijn Padayani of regiment, met de rol van het Ratha Vankaapu regiment en de positie of rol van deze eenheid binnen de algemene structuur van de militaire vleugel van het LTTE (CGVS II, p. 3). Hij benadrukt steeds opnieuw dat hij enkel op de hoogte was van de activiteiten van zijn eigen Poor Payitchi Kalluri eenheid die instond voor het organiseren van militaire trainingen en de rest geheim is.

2.4.2. Bij herhaling en niettemin de objectieve landeninformatie (zie administratief dossier) waarmee hij geconfronteerd wordt, houdt verzoeker vol dat hij niet weet of de Padayani ook een beschermende functie had (CGVS II, p. 5) en of zijn toenmalige leider, Ratnam Master, een verleden had als persoonlijk lijfwacht van Vellupillai Prabhakaran (CGVS-verhoor van 21 mei 2013 en CGVS-verhoor van 28 februari 2014, onder meer p. 2, 4, 5 en 10). Pas wanneer verzoeker tijdens het CGVS-verhoor van 21 mei 2013 met zijn eigen verklaringen over Ratnam Master en de Ratha Vankaapu Padayani geconfronteerd wordt, en vooral wanneer er hem wordt op gewezen dat gezien zijn uitermate ontwijkende verklaringen niet kan komen vast te staan dat hij tot de Ratha Vankaapu Padayani behoorde, wijzigt verzoeker zijn verklaringen om toch toe te geven bekend te zijn met het feit dat Ratha Vaankaapu een speciale eenheid is, hij erkent de ligging ervan die nabij de hoofdkwartieren liggen waar en dat Ratnam master een verleden heeft als bodyguard van de hoogste LTTE-leider, Prabhakaran.

Verzoeker is ook tweemaal gehoord en werd meerdere keren nadrukkelijk om toelichtingen gevraagd. Verzoeker is incoherent waar hij verklaart zijn eigen legerafdeling niet te kennen. Immers het ligt in de aard van elitetroepen bekend te zijn met eenieder die er deel van uitmaakt. Verzoeker ontkent eerst bijzonderheden te kunnen geven van de Ratna leger eenheid (*Ik weet daarover verder niets (...) Ik kan enkel over mijn Ani vertellen ik deed enkel bestuurlijke werkzaamheden*), doch dit strijdt met tal van zijn latere verklaringen, onder meer zijn bewering dat hij informatie diende door te geven aan zijn hoofdbasis (die hij aldus kende), dat hij op meerdere basissen gelegerd lag, dat India 6 een bestuurlijke basis was en de trainingen doorgingen op andere locaties, dat andere masters training gaven, dat zijn eenheid verantwoordelijk was voor training aan soldaten die reeds de basistraining hadden doorlopen (zie verklaringen CGVS-gehoor II). Hieruit kan aldus duidelijk blijken dat verzoeker niet de informatie aangeeft die hij bezit.

Ter terechtzitting werd verzoeker nog gevraagd hoe iemand kon toegelaten worden tot het Ratha regiment zonder eerst zijn sporen te verdienen binnen het LTTE, minstens bewezen te hebben dat hij over de nodige loyaliteit bezit. Verzoeker wenst hierop niet te antwoorden niettegenstaande aangedrongen wordt op een toelichting en gesteld wordt dat verzoekers beweerde korte duur van zijn deelname aan het LTTE “*van 18 juni 2007 tot medio mei 2009*” hierdoor in het gedrang komt. Dat “*de periode die aanleiding geeft tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus is nog veel korter “van 29 maart tot 11 mei 2009”* kan dan ook niet gevolgd worden. Immers verzoekers bewering dat hij zonder specifieke kennis en kunde na een onvrijwillige rekrutering meteen tot de afdeling van gevechtstraining bij de elitetroepen wordt toegelaten die in de nabijheid van de leider van het LTTE opereren, is niet aannemelijk nu dit ingaat tegen de eigenheid van dit regiment en de veiligheid van de top van het LTTE. Verzoeker kan evenmin toelichten welke bijzondere kwaliteiten hij bezit of welke bijzondere omstandigheden er eventueel aanwezig waren die zijn toetreden tot dit Ratha regiment eventueel aannemelijk kan maken. Het is dan ook redelijk te veronderstellen dat, wat ook de inlijvingsomstandigheden waren van verzoeker, hij op 18 juni 2007 voldoende militaire basistraining bezat en minstens geacht werd het vertrouwen waard te zijn dat van de soldaten van deze eenheid wordt verwacht, maar hij deze niet wenst te melden.

2.4.3. Volledigheidshalve kan nog uit verzoekers verklaringen gehaald worden dat zijn onvrijwillige aansluiting weinig kan overtuigen wanneer hijzelf toegeeft dat hij niet tegen het LTTE was bij zijn aansluiting (CGVS-verhoor van 21 mei 2013 p.2). Voorts kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker op het vertrouwen van het LTTE en de hoogste militaire leiders van de Rathna kan rekenen nu hij laat ontgaan dat hij onder meer op zijn verjaardag de toelating kreeg naar huis te gaan (CGVS-verhoor van 21 mei 2013 p.4), wat bijzonder is gezien verzoeker doorheen zijn verklaringen de strenge controles en vasthouden op een welbepaalde plaats benadrukt, althans bij gedwongen rekruten. Ook al wordt niet betwist dat het LTTE de één-kind-per-gezinregel hanteerde binnen het LTTE gecontroleerde gebied en indien enig opportunisme niet vreemd is aan een situatie van onvrijwilligheid en dwang, dan

nog kan niet blijken dat vóór 2007 alle families een zoon of dochter meegaven/moesten meegeven, noch kan blijken dat enkel de actieve militaire strijd tot de mogelijke deelname behoorde. Ten slotte laat de inlijving, en zeker de onvrijwillige inlijving, in het LTTE nog niet toe te veronderstellen dat volwassen mannen zonder LTTE verleden meteen tot de hoogste afdelingen en elitetroepen worden toegelaten. De feiten moeten dan ook in deze zin worden vervolledigd.

2.4.4. Verzoekende partij betwist de *“bewering dat verzoeker behoorde tot de politieke afdeling en de inlichtingendienst van het LTTE”* en stelt dat dit *“geen enkele steun vindt in het administratief dossier, en is manifest onwaar. In de mate dit een overblijfsel is van knip- en plakwerk door het CGVS, dan onderstreept zulks de geforceerde redenering met het oog op uitsluiting van verzoeker van de vluchtelingenstatus. Een redenering die werd opgebouwd om een ideologisch overtuigde Tamiltjiger die zich blijkbaar actief inliet met het ronselen van onwillige recruten (zie de overweging in het feitenrelaas: “Jullie gaven deze training aan Tamilburgers die werden aangeleverd door de politieke afdeling van het LTTE. Het ging om burgers die gedwongen ingelijfd waren”), uit te sluiten van internationale bescherming, wordt op verzoeker toegepast, hoewel de situatie van verzoeker compleet verschillend is (ut infra)”*.

2.4.5. Verzoeker gaat echter voorbij aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan de vragen die hierover uitdrukkelijk en herhaaldelijk werden gesteld tijdens de beide CGVS gehoren. Verzoeker werd geconfronteerd met de eigenheid van het Ratha Vankaapu Padayani of Ratha Regiment dat onder meer gespecialiseerd was in het uitvoeren van missies achter de vijandelijke linies (zgn. Long-range reconnaissance patrols of LRRP). Enkel de best getrainde strijders maakten deel uit van deze eenheid die in de COI beschreven wordt als “elite special forces”, de meest betrouwbare en moedige troepen die militaire informatie verzamelen, ook achter de gevechtslinies en in vijandig gebied. Deze troepen waren dan ook van uitermate groot belang voor het oorlogvoeren zelf, het beslissen van gevechten en offensieven en het uitvoeren van bombardementen, lanceren van luchtraketten en zo meer. Verzoeker geeft geen enkele informatie over hoe dit concreet werd gerealiseerd. Dergelijke troepen bestaan in alle legers uit de meest moedige en betrouwbare soldaten. Uit de Subject Related Briefing *“Sri Lanka, Militaire nederlaag LTTE, Einde gewapend conflict”*, van 16 juni 2009 blijkt dat net deze eenheid van het Sri Lankaanse leger gerichte aanvallen uitvoerden en meerdere kopstukken uit de LTTE hebben gedood. Zij hebben een aanzienlijk aandeel gehad in de overwinning van het Sri Lankaanse leger.

2.4.6. Verzoekers verklaringen kunnen dit ook bevestigen. Immers indien hij dermate op de vlakte blijft over de aard van zijn eenheid dat zelfs de dossierbehandelaars twijfels kregen over de waarachtigheid van zijn beweringen en hem hiermee confronteerden (CGVS-verhoor van 28 februari 2014) (*“Op basis van uw verklaringen tot nu kan ik enkel vaststellen dat u waarschijnlijk niet deel uitmaakte van Ratha Padayani en niet deelnam aan de laatste oorlog in de regio rond Mullivaikal?”*) dan reageert verzoeker bijzonder krachtig: *“Neen, is allemaal waar; ik heb ook de brieven ICRC en IOM waaruit blijkt dat ik door het leger werd opgepakt”*. Wanneer de CGVS stelt: *“Ratha Padayani. U weet zelfs niet waar deze voor staat, wat u zegt over Ratha P komt niet overeen met de waarheid. Waren special forces van Prabhakaran; stonden in voor de beveiliging van Prabhakaran en zijn familie; ondernamen acties achter de vijandelijke linies. Dit kom ik te weten op 2 min. U nam deel aan de strijd; maakte 2 jaar deel uit van deze eenheid en weet hierover niets. Uw documenten zijn pas bewijskrachtig als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen”* dan verdedigt verzoeker zich nog eerst door de geheimhouding te benadrukken. Wanneer het CGVS stelt dat ook dit niet kan overtuigen nu van algemene bekendheid was dat *“Rathnam master was persoonlijke bodyguard van Prabhakaran”* en dat niet aannemelijk is dat een lid van de Ratna hierover niets zou weten meent verzoeker dat hij de vragen verkeerd zou begrepen hebben *“dat heb ik niet zo begrepen. Als u aan mij had gevraagd wat heeft hij allemaal in het verleden gedaan; zou ik dit verteld hebben; ik heb niets gelogen”*. Wat opnieuw niet kan overtuigen te meer het CGVS herhaalde wat hij eerder verklaarde: *“Er werd u bij het vorig gehoor de vraag gesteld wat voor eenheid uw eenheid was, een gewone eenheid of speciale eenheid? U antwoordde dat Ratha (!) een eenheid was die enkel trainingen gaf? (...) Vervolgens werd u de vraag gesteld of uw eenheid spéciale opdrachten uitvoerde. U antwoordde dat Ratha Padayani een gewone legereenheid is die alleen maar trainingen geeft?”* Er werden u verschillende vragen gesteld over uw positie in het LTTE. U bracht enkel Ratha Padayani te sprake. U zei toen op geen enkel ogenblik dat u deel uitmaakt van een deeleenheid. Bovendien zei u dat deze Ratha P een gewone eenheid was; wat niet overeenkomt met de info?”. Verzoeker geeft hierop *“Geen antwoord”*.

2.4.7. Uit voorgaande kan worden vastgesteld dat verzoeker met overtuiging zijn militaire deelname aan de Ratna eenheid volhoudt (*“Nou, ik zat wel degelijk in deze Padayani. Ik wist wel dat deze Padayani ook voor de leider bescherming gaf; en Rathnam Master bodyguara was; Ik wist wel wat; heb hierover*

niet veel verklaringen afgelegd; omdat de details mij misten. Ik zat maar twee jaar daar) maar dat hij evenzeer met grote omzichtigheid over het LTTE en zijn eenheid spreekt en hierbij met regelmaat het 'geheim' karakter van hun structuur en taken benadrukt.

2.4.8. Aangezien het verzoeker niet kon ontgaan zijn dat naderhand hierover veel bekend is geraakt - wat hem op het CGVS ook meermaals werd gezegd - dan kan uit verzoekers verklaringen blijken dat hij zich uiterst loyaal blijft opstellen ten opzichte van zijn LTTE eenheid en leiders. Verzoekers beslissing om tot het (bittere) einde aan de strijd deel te nemen en verkiest zich als LTTE soldaat aan de Sri Lankaanse leger over te geven in plaats van zich als burger te verstoppen, ligt volledig in de lijn van deze eenheid, van hun zware trainingen en hun doorzetting, bezwaarlijk kan zijn bewering dat hij dit had gedaan omdat *"hij risicoschuw was geworden"*. Immers net het gewapend en in uniform overgeven aan het Sri Lankaanse leger was uiterst risicovol nu uit alle informatie blijkt dat tijdens de burgeroorlog beide oorlogvoerende partijen op ernstige wijze, aanhoudend de mensenrechten hebben geschonden en er aldus geen enkele garantie was - wel integendeel volgens de informatie in het administratief dossier - dat Sri Lankaanse leger het oorlogsrecht zou eerbiedigen. De Raad kan dan ook om deze redenen de commissaris-generaal volgen waar hij verzoekers positie als soldaat bij het Ratha regiment verbindt aan wat hierover bekend is in de objectieve informatie.

2.4.9. Hieruit volgt dan ook dat zij het met de nodige voorzichtigheid, toch in alle redelijkheid kan verwacht worden dat verzoeker wel degelijk bekend is met de strategische militaire en politieke betekenis van zijn regiment. Minstens kan verwacht worden dat tijdens de zware doorgedreven trainingen van commandotroepen het belang van een onvoorwaardelijke inzet wordt bijgebracht. Vooral het eerste CGVS-verhoor van 21 mei 2013 is op dit punt relevant. Verzoeker stelt dat hij op 2 augustus 2007 naar M. kamp werd gebracht waar hij inderdaad speciale opdrachten uitvoerde zoals kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, in het bijzonder de gespecialiseerd missies aan de vijandelijke linies (*"Ik zat op de middenlijn tussen LTTE en leger, wij moesten zorgen dat leger niet bij LTTE kan komen. Wat bedoelt u daarmee? Als het leger kwam en er ontstond een gevecht moesten we schieten, het leger komt al schietend op ons af, wij moesten terugschieten en zorgen da zij niet verder gaan. Met welk soort geweer schoot u ? T56"*). Verzoeker stond er onder het bevel van een van de hoogste LTTE commandanten, met name de Verana master van het Ratha regiment. Waar verzoeker benadrukt: *"Op 30 juli 2007 werd verzoeker ondergebracht in een basis van zijn eenheid in Vaddakachchi. Op 2 augustus 2007 werd verzoeker uitgestuurd naar Muhamalai om er de forward defence line (FDL), tzt. de versterkte grens tussen het LTTE-gebied en het door het Sri Lankese leger beheerste gebied, te bewaken. Tijdens zijn opdracht aan de grens geraakte verzoeker op 5 oktober 2007 gewond. Ook al waren zijn wonden nog niet helemaal geheeld, werd verzoeker verplicht om aan de FDL te blijven gedurende nog 20 dagen, als straf omdat hij zijn wapen had achtergelaten toen hij gewond werd. Omstreeks 6 december 2007, na een verblijf van 3 maanden aan de FDL, kon verzoeker terugkeren naar de basis in Vaddakachchi"*, kan wel degelijk blijken dat verzoeker deze doorgevoerde zware trainingen van zijn regiment kent. Dit klemt te meer nu verzoeker zelf toevoegt ook al waren zijn wonden *"nog niet helemaal genezen"* dan kwam hij *"met die 20 dagen kwam (ik) aan 3 maanden"* en dus de nadruk legt op het volharden in het voltooien van een opdracht zoals van elitetroepen belast met spionage opdrachten en gerichte aanvallen kan verwacht worden (zie CGVS-verhoor van 21 mei 2013). Uit het geheel van verzoekers verklaringen kan aldus wel degelijk blijken dat hij aan commando-acties heeft deelgenomen. Waar het verzoekschrift nog stelt dat verzoeker *"naar de – relatief kalme - frontlinie gestuurd, tzt. de forward defence line (FDL) waar hij gewond raakte"* werd gestuurd, is deze loutere verklaringen strijdig met de feiten van het administratief dossier, met de landeninformatie en met verzoekers verklaringen dat hij gewond raakte in de vooruitgeschoven linies (achter de gevechtszones, dus ofwel vijandig gebied of het gebied tussen de gevechtsfronten) en dat hij binnen zijn eigen eenheid elke maand de namen van de gewonden diende te melden aan zijn oversten. Uit dit laatste kan enkel worden afgeleid dat deze kleine eenheid van 28 manschappen inderdaad uiterst gevaarlijke opdrachten vervulde (zie CGVS-verhoor van 21 mei 2013).

2.4.10. Gelet op voorgaande is niet aannemelijk dat verzoeker na 8 december 2007 - hij zou 1 maand ervoor waterpokken hebben gehad - bij zijn eenheid dat slechts uit 28 soldaten bestaat uitsluitend logistieke taken opgelegd werd en dit tot het eindoffensief in 2009. Verzoeker stelt met name dat zijn werk er uit bestaat op de *"25ste van de maand een bestek op te maken"* zodat hij op de *"30ste van elke maand"* zeep en andere spullen kon uitdelen aan deze 28 leden. Voorts moest hij op het einde van de maand de namen van de gesneuvelden doorgeven aan het de hoofdbasis. De Raad meent dan ook dat het redelijk is te veronderstellen dat verzoeker gezien de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, die verzoeker niet betwist noch ontkracht, naast enkele eventuele kleine logistieke functies, op de eerste plaats de taken vervulde waarmee zijn eenheid belast werd en ook effectief uitvoerde en

waartoe slechts een handvol soldaten werden toegelaten. Verzoeker toont in ieder geval niet aan dat er redenen waren om het tegendeel te veronderstellen zodat hij niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat zijn frontervaring in 2007 *“met verwondingen die evengoed in zijn dood hadden kunnen resulteren, heeft veel indruk gemaakt op verzoeker, die niet opnieuw in dergelijke gevechtssituatie wenste terecht te komen. Een dergelijke angst is puur menselijk en logisch. In de daaropvolgende jaren kreeg verzoeker louter logistieke taken toebedeeld: zulks bevestigt dat hij niet aasde op een gevechtstaak en ook dat zijn superieuren hem niet al te geschikt vonden voor gevechtshandelingen. Ware het anders geweest, dan hadden ze verzoeker hiervoor wel geselecteerd”*. Verzoekers bewering dat de LTTE soldaten de keuze om binnen deze specifieke LTTE gevechtseenheid andere taken te krijgen buiten de gevarenzone enkel omdat hij *‘angstig was voor gevechtssituaties’* is niet enkel strijdig de functie van een soldaat maar tevens ongerijmd met de nood aan alle mankrachten tijdens de opgedreven gevechten voorafgaand aan de eindstrijd. Bovendien geen enkel gegeven in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier laat toe te veronderstellen dat de LTTE elitetroepen met bijzondere empathie werden behandeld door de LTTE top en dit zelfs tegen de belangen van hun eigen eenheid, wel het tegendeel is waar. Indien verzoeker al dan niet nuttig was voor zijn eenheid waar moed en doorzetting elementair waren, dan kan de Raad niet inzien waarom verzoeker er zou kunnen blijven en waarom hij niet werd vervangen door een soldaat die wel nuttig was. Ook deze conclusie dient te worden toegevoegd aan de feitelijke gegevens van deze zaak. Uit voorgaande volgt dat verzoeker herhaaldelijk bevestigt te behoren tot het Ratha regiment wat de commissaris-generaal niet betwijfelt. De Raad meent dan ook dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet de opdrachten vervulde die zijn functie meebracht.

2.4.11. Verzoekers deelname aan het eindoffensief wordt niet ter discussie gesteld. Echter opnieuw minimaliseert verzoeker zijn deelname en verklaart dat hij ook in het eindoffensief niet heeft meegevochten en hij *“op 11/5/2009 moesten we ons gereedmaken voor een gevecht, ik heb niet meegevochten maar we stonden klaar met een geweer”*, is bezwaarlijk ernstig (zie CGVS-verhoor van 21 mei 2013). Verzoeker werd hiermee geconfronteerd tijdens het CGVS-gehoor *“Na de slag bij Aanandapuram heeft het LTTE zich gemengd onder de burgerbevolking. En is er nog zwaar strijd geleden ondanks zware verliezen van het LTTE, u loopt daar rond in dat kleine gebied; in LTTE-uniform en gewapend met een T56 en zou niet deelgenomen hebben aan de strijd?”*, verzoeker herhaalde zonder enige nuttige toelichting: *“Ik moest toen training geven voornamelijk basic training”*. Immers alle aan het administratief dossier toegevoegde informatie benadrukt het grote tekort aan strijdkrachten bij het LTTE in deze periode ten gevolge van vele zware verliezen. Vandaar dan ook de massale onvrijwillige rekruteringen. Verzoeker erkent dit laatste, doch beweert dat hij enkel *“turnleraar”* was. Het verzoekschrift gaat nog verder door te stellen dat hij de *“fysieke conditie van deze rekruten trachtte te verbeteren”*. Dergelijke beweringen zijn op geen enkele wijze in te kaderen in de objectieve informatie en gezien de gevolgen van deze taken voor de nieuwe rekruten, zelfs bedenkelijk. In deze oorlogsperiode kwam het er niet langer op aan een leger op te bouwen maar enkel zoveel mogelijk de kern van het LTTE leger te omringen met nieuwe rekruten die de eerste klappen moesten opvangen tijdens de gevechten. Verzoeker behoorde niet enkel tot deze LTTE-soldaten, hij behoorde tot de best opgeleide troepen en meest betrouwbare LTTE soldaten hiervan *überhaupt* niet kan worden ingezien waarom ze van hun taken zouden worden vrijgesteld. Dat verzoeker in die hoedanigheid enkel in de marge kon toekijken en aan de zijlijn van de hevige gevechten de fysieke conditie van de nieuwe rekruten wat bijstellen en voorts niet moest deelnemen aan bewakingsopdrachten op zijn basis (CGVS II), is bezwaarlijk ernstig. Immers zonder het inschakelen hun meest bekwame soldaten uit hun eliterementen had het LTTE nooit gedurende decennia lang een burgeroorlog kunnen uitvechten, noch een dergelijk eindoffensief voeren. Ook de toegevoegde informatie bevestigt het sneuvelen van deze troepen en meldt zelfs specifiek de aantallen gesneuvelde soldaten afkomstig uit het Ratha regiment (zie de rapporten en persartikels toegevoegd aan het administratief dossier). Ten slotte kan uit verzoekers verklaringen nog blijken dat deze rekruten per twee aan een soldaat van het Ratha regiment werden toegevoegd. Deze militaire strategie komt inderdaad rationeel voor nu een Ratha soldaat een grote investering vergde van het LTTE en zijn kunde van het grootste belang was voor het slagen van offensieven en operaties. Waar verzoeker stelt dat deze Ratha soldaat er op toezag dat deze rekruten niet ontsnapten, kan worden aangenomen nu dit om veiligheidsredenen voor de Ratha soldaat bijzonder belangrijk was. Verzoeker brengt ook geen informatie of gegevens bij aannemelijk kan maken dat verzoeker niet actief deelnam aan de eindstrijd.

Inzake de toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet

2.5. Zoals hoger reeds gesteld, oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekers voorbij activiteiten voor het LTTE hem te laste zullen gelegd worden in Sri Lanka als soldaat van de elite gevechtstroepen van de Ratha Vankaapu Padayani die behoorden tot de kernstroepen van de LTTE, instonden voor de bewaking van de basiskampen en geleid werden door de Ratha master, die behoorde tot de militaire veiligheidsdiensten (zie COI stukken 4 bij administratief dossier) en voorheen onder meer instond voor de bescherming van het LTTE-leider Prabhakaran. Verzoeker volgde hiervoor (commando)training. Zijn eenheid was ook belast met trainingsopdrachten. Verzoeker beantwoordt aldus aan het risicoprofiel uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Assylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012”* met name personen die verdacht worden van banden te hebben met het LTTE, waaronder voormalige strijders of kaderleden. Ook gerehabiliteerden (vroegere LTTE leden die na de oorlog in rehabilitatie- of detentiecentra werden vastgehouden), kunnen na hun vrijlating blijvende problemen ondervinden met de autoriteiten. Verzoeker bevestigt dit in het verzoekschrift en ter terechtzitting.

2.5.1. De commissaris-generaal stelt voorts dat niettemin het bestaan in verzoekers hoofde van deze terechte vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, *“dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven bijgevolg tevens te worden nagegaan of artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 van toepassing is. UNHCR stelt ook “dat asielaanvragen van personen die verdacht worden van banden met het LTTE, in het bijzonder voormalige kaderleden, ongeacht of zij betrokken waren bij militaire operaties, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de asielaanvraag, moeten onderzocht worden op mogelijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Een bijzondere aandacht moet volgens UNHCR hierbij worden besteed aan voormalige strijders van het LTTE. UNHCR stelt hierbij dat mogelijke uitsluiting op grond van het begaan van oorlogsmisdrijven en ernstige mensenrechtenschendingen, overeenkomstig artikel 1 F (a) van de Vluchtelingenconventie, van bijzonder belang is in de Sri Lankaanse context”*.

2.5.2. Nadat de commissaris-generaal erop wijst dat de Sri Lankaanse burgeroorlog aanvatte op 23 juli 1983 licht hij licht de situatie in Sri Lanka als volgt toe: *“Op 18 mei 2009 kwam er een einde aan de burgeroorlog in Sri Lanka met de overgave van het LTTE en de dood van de leider van deze organisatie, Vellupilai Prabhakaran. Sinds het einde van de jaren 1980 tot begin 2009 controleerde het LTTE grote delen van het Noorden en het Oosten van Sri Lanka. Het leidde er een de facto staat. In de gebieden die het controleerde bouwde het haar eigen systeem van rechtshandhaving, eigen belastingheffingen, eigen immigratiedienst, banken en sociale diensten uit. Ook het militaire apparaat, met een land-, zee- (Sea Tigers) en luchtmacht (Air Tigers) en een eigen militaire inlichtingendienst (TOSIS) werd in die periode volledig uitgebouwd. Hierbij werd gretig gebruik of misbruik gemaakt van de periode van staakt-het-vuren (Ceasefire Agreement, CFA) dat begin 2002 werd afgekondigd tussen de regeringstroepen en het LTTE. Dat het LTTE dit staakt-het-vuren niet ernstig nam, bleek reeds in april 2003 toen ze het staakt-het-vuren eenzijdig opzegden. De Raad van de Europese Unie besliste op 29 mei 2006 om het LTTE als een terroristische organisatie te beschouwen. Om in haar politieke doelstellingen te slagen, maakte het LTTE immers gebruik van zowel militaire daden als van daden van terrorisme. In augustus 2006 herbegon de oorlog (Eelam IV of eindstrijd) na de afsluiting door het Sri Lankaanse leger van de A9 grensweg te Muhamalai”*.

2.5.3. De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek in het licht van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet tot verzoekers activiteiten als assistent-trainer van het LTTE in de periode 29 maart 2009 tot 11 mei 2009, met name tot de periode waarin verzoeker niet betwist dat hij meer dan logistieke activiteiten vervulde en stelt: *“Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u van 29 maart tot 11 mei 2009 op bevel van uw direct overste Veerapan master training gaf aan nieuwe rekruten in de regio Mulltivaikal. U deed dit samen met twee andere personen. Zij gaven wapen- en munitietraining. U stond in voor het onderdeel lichamelijke training. In totaal gaven jullie in die periode training aan 5 à 6 groepen van telkens 75 à 80 personen. Het betrof hier ontheemde Tamilburgers die op de vlucht voor de oorlog tegen hun wil en met gebruik van geweld waren ingelijfd door de afdeling 'personen werven' van de politieke afdeling van het LTTE. Onder hen bevonden zich tevens heel wat minderjarigen. U had het in dit verband over 5 à 6 personen per groep. De jongste waaraan u in deze periode training gaf was 16 jaar oud. De leeftijdscategorie van de rekruten lag tussen de 16 en 19 jaar (CGVS II, p. 14 en 15). Tijdens deze training werden zij bewaakt door Tamiltijgers om te beletten dat ze zouden ontsnappen (CGVS II, p. 14). Hun bewegingsvrijheid werd volledig ingeperkt. U gaf aan dat ook u gewapend was in die periode. U beschikte over een automatisch geweer T56 (CGVS II, p. 9). Na deze training, die 10 à 13 dagen duurde, werden zij overhandigd aan verantwoordelijken van*

gevechtsgroepen. Onder hen Charleson, de zoon van Vellupillai Prabhakaran, die aan het hoofd stond van de 'computer'afdeling en Villawan en Lthayan (CGVS II, p. 15). U vernam dat ze actief werden ingezet bij de strijd aan de linies, waar twee nieuwelingen of rekruten werden ingeschakeld bij een ervaren Tijger, dit om de beletten dat ze zouden ontsnappen (CGVS II, p. 16)". (...) Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u door uw handelen medewerking heeft verleend of bijstand hebt geboden en derhalve medeverantwoordelijk bent aan de gedwongen inlijving van burgers, inclusief minderjarigen (tot de leeftijd van 14 jaar) door het LTTE en de gedwongen inzet van deze personen aan het front".

2.5.4. De commissaris-generaal stelt nog dat verzoeker zich niet heeft verzet of trachten te onttrekken van zijn taken en besluit "Aansluitend hierbij kan tevens opgemerkt worden dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde over de behandeling door het LTTE van rekruten die probeerden te ontsnappen aan hun gedwongen inlijving. U gaf te kennen dat op de locatie waar u training gaf aan personen die probeerden te ontkomen geen straf werd gegeven. Op de vraag of dan niemand van hen straf kreeg, antwoordde u vervolgens dat bij een eerste keer weglopen excuses volstonden maar dat bij de tweede of derde poging om weg te lopen de persoon in kwestie als straf één uur met een geweer in de lucht moest staan (CGVS II, p. 16). Op de vraag wat de zwaarste straf was die ooit aan een rekrut bij u werd gegeven, antwoordde u dat dit sluipen of tijgeren met een geweer was. Op de vraag of er dan nooit ergere straffen werden uitgevoerd, antwoordde het in drie of vier gevallen ook voorkwam dat personen met palmtakken onder hun knieën werden geslagen. Daar bleef het bij (CGV II, p. 17). Gelet op de beschikbare informatie informatie over het brutale handelen van het LTTE ten aanzien van personen die tijdens de laatste maanden van de oorlog probeerden aan hun gedwongen inlijving te ontkomen, meen ik dat hieraan weinig geloof kan gehecht worden en u getracht heeft het handelen van het LTTE ten aanzien van rekruten waaraan u training gaf te minimaliseren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u door uw handelen medewerking heeft verleend of bijstand hebt geboden en derhalve medeverantwoordelijk bent aan de gedwongen inlijving van burgers, inclusief minderjarigen (tot de leeftijd van 14 jaar) door het LTTE en de gedwongen inzet van deze personen aan het front".

De beoordeling van de Raad in het licht van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden".

Artikel 1 F van het Verdrag van Genève stelt:

"De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; (b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties".

Artikel 25 lid 3 van het Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof (Rome, 17 juli 1998) gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 1 december 2000, als bijlage bij de wet van 25 mei 2000 houdende instemming met het Statuut van het Statuut van Rome (hierna: ICC Statuut), handelt over individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid en luidt als volgt:

"Overeenkomstig dit Statuut is een persoon strafrechtelijk aansprakelijk en strafbaar voor een misdrijf waarover het Hof rechtsmacht bezit (Artikel 5: genocide, misdrijven tegen de menselijkheid; oorlogsmisdrijven; het misdrijf agressie), indien die persoon:

- a. *een dergelijk misdrijf begaat als individu, gezamenlijk met, of door middel van een andere persoon, ongeacht of die andere persoon strafrechtelijk aansprakelijk is;*
- b. *opdracht geeft tot, verzoekt om of beweegt tot het begaan van een dergelijk misdrijf dat feitelijk plaatsvindt of waartoe een poging wordt gedaan;*

- c. teneinde het begaan van een dergelijk misdrijf te vergemakkelijken, hulp biedt, medewerking verleent of anderszins bijstand biedt bij het begaan daarvan of een poging tot het begaan, met inbegrip van het verschaffen van de middelen tot het begaan;
- d. op andere wijze meewerkt aan het begaan of een poging tot het begaan van een dergelijk misdrijf door een groep personen die handelt met een gemeenschappelijk doel. Deze medewerking dient opzettelijk te zijn en dient:
 - i. te worden verleend met het doel de criminele activiteit of het criminele doel van de groep te bevorderen, terwijl een dergelijke activiteit of doel het begaan van een misdrijf betekent waarover het Hof rechtsmacht bezit; of
 - ii. te worden verleend met kennis van de bedoeling van de groep om het misdrijf te begaan;
- e. met betrekking tot het misdrijf genocide, rechtstreeks en openlijk anderen aanzet tot het plegen van genocide;
- f. een poging doet een dergelijk misdrijf te begaan door stappen te nemen waardoor de uitvoering van het misdrijf wezenlijk in gang wordt gezet, maar het misdrijf niet wordt voltrokken ten gevolge van omstandigheden die onafhankelijk zijn van de bedoelingen van de persoon. Een persoon die echter de poging tot het begaan van het misdrijf staakt of anderszins de voltrekking van het misdrijf verhindert, is niet strafbaar krachtens dit Statuut ter zake van de poging tot het begaan van dat misdrijf, indien die persoon volledig en vrijwillig van het misdadig doel heeft afgezien".

In het door de commissaris-generaal aangehaalde Besluit 2006/379/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 mei 2006 tot uitvoering van artikel 2, lid 3, van Verordening (EG) nr. 2580/2001 inzake specifieke beperkende maatregelen tegen bepaalde personen en entiteiten met het oog op de strijd tegen het terrorisme, om het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam - Bevrijdingstijgers van Tamil Eelam) formeel in te schrijven op de lijst van terroristische organisaties, worden eveneens de Sri Lankaanse autoriteiten opgeroepen de cultuur van straffeloosheid en de gewelddaden in de door de regering gecontroleerde gebieden tegen te gaan. Voorts wordt aangegeven dat de opleving van het geweld niet enkel het werk is van het LTTE maar ook van de Sri Lankaanse autoriteiten. Ten slotte wordt "met bezorgdheid nota genomen van het toenemend aantal buitengerechtelijke executies". Deze bevindingen kunnen ook blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier onder meer uit het "Rapport of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka, 31 March 2011", de toegevoegde "SRB Sri Lanka, militaire nederlaag LTTE" en "Risico bij terugkeer (21/3/2013" en de stukken, rapporteringen uit de pers en meerdere publicaties inzake Sri Lanka de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012" die nog een lijst met specifieke oorlogsmisdaden vermelden.

2.6. Voorafgaand meent verzoekende partij "dat het verwijt van de Commissaris-generaal aan verzoeker dat hij niet zou zijn tegemoet gekomen aan de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust, meer bepaald door onvoldoende duidelijk te zijn nopens de plaats van zijn regiment binnen de militaire structuur van het LTTE en nopens de achtergrond van de commandant van het regiment" geen rol speelt. "De medewerkingsplicht maakt trouwens een toepassing uit van de in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet voorziene "oprechte inspanning om zijn aanvraag te staven" teneinde het voordeel van de twijfel te kunnen geneiten. Het gaat dus om een subsidiaire verplichting voor het geval de asielzoeker niet in de mogelijkheid is om zijn verklaringen te staven met stukken of bewijzen. In casu heeft verzoeker overtuigende bewijzen voorgelegd en deze zijn door de Commissaris-generaal als dusdanig aanvaard. (...) De kwestie of verzoeker al dan niet zou zijn tekortgeschoten in zijn medewerkingsplicht heeft dan ook betrekking op een overtollig motief".

Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

"De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Artikel 48/6 verzoekende partij dient zijn medewerking te verlenen gedurende de hele asielprocedure en asielonderzoek in die mate dat hij ook niettegenstaande de ernstige tegenindicaties, hij aantoonst te voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of desgevallend het voordeel van de twijfel kan genieten in de zin van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet”.

2.6.1. Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij wel degelijk een oprechte inspanning moet leveren om zijn asielaanvraag te staven, om relevante elementen waarover hij beschikt voor te leggen en een bevredigende verklaring te geven bij het ontbreken van bewijskrachtige elementen. Zijn verklaringen dienen samenhangend en aannemelijk bevonden te worden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie relevant voor zijn aanvraag. Echter indien verzoeker *“een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen”* kan hem alsnog het voordeel van de twijfel gegund worden wanneer hij geloofwaardig geacht wordt en hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoekende partij kan er evenmin aan voorbijgaan dat de uitsluitingsclausules enkel kunnen worden toegepast op personen waarvan de status van vluchteling dient te worden erkend. Echter sommige daden zijn zo ernstig dat de pleger ervan internationale bescherming onwaardig is en aldus van de vluchtelingenbescherming dient te worden uitgesloten. Indien internationale bescherming een vangnet is voor personen die geen nationale bescherming kunnen of willen krijgen, dan dient terzelfdertijd deze internationale bescherming gevrijwaard te blijven van misbruik door personen die zelf verantwoordelijk zijn voor het opzetten, deelnemen of uitvoeren van daden in de zin van artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet. De beoordeling van de toepassing van artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet dient daarbij met de grootste omzichtigheid te gebeuren nu beslist wordt dat er ‘ernstige aanwijzingen zijn’ dat de asielzoeker persoonlijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor het plegen van ernstige mensenrechtenschendingen zoals opgesomd in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling is niet vrijblijvend maar wordt opgelegd door de vreemdelingenwet met verwijzing naar het internationaal recht, met name het Verdrag van Genève en de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven. Het doel hiervan is niet enkel te verhinderen dat straffeloosheid kan worden verkregen door zich internationaal te verplaatsen, maar centraal staat evenzeer het respect voor de waardigheid van de slachtoffers en de erkenning van hun lijden.

2.6.3. Aldus indien met verzoeker kan gesteld worden dat onderhavige procedure inderdaad geen strafrechtelijke procedure is, dan kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij lijkt te beweren dat de uitsluitingsprocedure voor de asielzoeker vrijblijvend is.

Immers de uitsluiting van internationale bescherming is niet zonder consequenties voor de asielzoeker - zij het omdat hij hierdoor wordt uitgesloten van internationale bescherming en de rechten die daaraan verbonden zijn. De commissaris-generaal dan dient ook de terughoudendheid van de asielzoeker zichzelf te incrimineren mee te nemen bij de beoordeling van de uitsluiting in de zin van artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is in deze niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de burgeroorlog in Sri Lanka en de verzuchtingen van het Tamil volk die mede hiertoe geleid hebben. Met name inzake Sri Lanka heeft de Raad er meermaals op gewezen het verschil tussen de complexiteit van oorlogsvoeren en daarin de begane oorlogsmisdaden. Immers het verlenen van internationale bescherming is een a-politieke daad en het komt de Raad dan ook niet toe zich over de zin van deze burgeroorlog uit te spreken, zoals verzoeker ter terechtzitting lijkt te menen.

2.7.1. Dit is niet zonder belang wanneer verwerende partij met *“meewerken aan een groep met criminele doeleinden”* verwijst naar artikel 25 lid 3 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 (hierna: ICC Statuut). De Raad benadrukt dat het in onderhavige procedure een interpretatie *sensu strictu* betreft van verzoekers medewerking aan het LTTE en zijn individuele verantwoordelijkheid in het oorlogsgebeuren en niet het beoordelen van “de LTTE als groep met criminele doeleinden”. Naast de individuele strafrechtelijke verantwoordelijkheid zoals bepaald in het ICC Statuut ligt de strikte interpretatie opgelegd in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie in de notie “ernstige redenen om te veronderstellen” dat een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid werd begaan zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

2.8. De bestreden beslissing stelt *“dat het LTTE zich doorheen haar bestaan als organisatie schuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van het internationale humanitaire recht en het internationale recht inzake de mensenrechten en dat hierbij in bepaalde gevallen sprake was van oorlogsmisdrijven en misdaden tegen de menselijkheid”*.

2.8.1. Dit kan er echter niet toe leiden dat het volstaat vast te stellen dat verzoekers activiteiten in het verlengde liggen van een organisatie uit de lijst van terroristische organisaties om te concluderen tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus (het Besluit 2006/379/EG van de Raad van de Europese Unie inzake de LTTE. Immers het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote kamer) (hierna: het Hof) heeft zich op 9 november 2010 over de uitsluitingsgronden die zijn opgenomen in artikel 12, tweede lid van de Kwalificatierichtlijn (C-57/09 en C-101/09, LJN: BO5518) en die de bepalingen overneemt van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag en zijn omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet als volgt uitgesproken: *“Artikel 12, lid 2, sub b en c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat:*

– het feit dat een persoon heeft behoord tot een organisatie die wegens haar betrokkenheid bij terroristische daden op de in de bijlage bij gemeenschappelijk standpunt 2001/931/GVBV van de Raad van 27 december 2001 betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme opgenomen lijst is geplaatst, en de gewapende strijd van deze organisatie actief heeft gesteund, niet automatisch een ernstige reden is om aan te nemen dat deze persoon een „ernstig, niet-politiek misdrijf” heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan „handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties”;

– in een dergelijke context slechts kan worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een persoon een dergelijk misdrijf heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan dergelijke handelingen, na een beoordeling van de specifieke feiten van het concrete geval om uit te maken of door de betrokken organisatie gestelde handelingen voldoen aan de in die bepalingen gestelde voorwaarden en of, gelet op het door artikel 12, lid 2, geëiste bewijsniveau, de betrokken persoon individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor die daden”.

2.9. Verzoeker meent dat de *“zeer brede definitie van mededaderschap zoals die blijkt uit de in de motivering van de bestreden beslissing opgesomde bepalingen van het statuut van Rome, kan dan ook niet zomaar toegepast worden op onderhavige casus”*. Hij benadrukt tevens dat indien de burgeroorlog ongeveer 20 jaar (van eind jaren 1980 tot begin 2009) duurde, verzoekers betrokkenheid bij het LTTE een veel kortere periode behelst, te weten van 18 juni 2007 tot medio mei 2009. De periode die aanleiding geeft tot de uitsluiting van de vluchtelingenstatus is nog veel korter: van 29 maart tot 11 mei 2009. Verzoeker meent dan ook dat bezwaarlijk kan worden weerhouden dat hij een substantiële bijdrage zou hebben geleverd aan handelingen van het LTTE, *“die ertoe geleid hebben dat deze door de Europese Unie op de lijst van terroristische organisaties werd geplaatst, meer bepaald in 2006, dus op een moment dat verzoeker nog niet – gedwongen ! – was ingelijfd in het LTTE”*.

2.9.1. Verzoeker tracht zich te verschonen door te stellen dat bezwaarlijk kan worden weerhouden dat hij een substantiële bijdrage zou hebben geleverd aan handelingen van het LTTE, die ertoe geleid hebben dat deze door de Europese Unie op de lijst van terroristische organisaties werd geplaatst. Echter nergens wordt dit als zodanig gesteld in de bestreden beslissing. Ook verzoekers bewering dat hij niet tot de politieke afdeling van het LTTE behoorde is niet relevant wanneer uit de toegevoegde informatie blijkt dat het hoofd van het Ratha regiment toen tot de kern van de militaire veiligheid behoorde zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker die tot diens eigen vertrouwde manschappen behoorde, hierin geen rol had.

2.10. Indien de Raad hoger reeds vaststelde dat verzoekers deelname aan het LTTE niet anders kan (gezien de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) dan verder strekken dan wat door verzoeker wordt voorgelegd, dan kan de commissaris-generaal gevolgd worden waar hij zich *in casu* toespitst op de activiteiten van verzoeker tijdens de laatste maanden van de burgeroorlog. Er is er aldus voor geopteerd enkel verzoekers onbetwiste periode van deelname aan de oorlog te beoordelen rekening houdend met verzoekers Ratha eenheid en er als zodanig geen discussie is over het verloop van de burgeroorlog in de jaren vóór de nederlaag van het LTTE. Verzoeker brengt immers geen andersluidende informatie bij.

Verzoeker is, zoals het verzoekschrift lijkt te stellen, uiteraard niet verantwoordelijk voor de burgeroorlog in Sri Lanka of voor de LTTE strategieën, hij heeft wel zijn volle medewerking gegeven aan deze oorlog

en het proces van de eindstrijd mede beïnvloed vanaf zijn toetreding in 2007 en op een intensievere wijze vanaf 2009. Hoger werd geconcludeerd dat wat ook de omstandigheid van verzoekers inlijving mag geweest zijn, uit zijn toelating tot de elitetroepen van het LTTE kan geen onvrijwilligheid worden afgeleid. Verzoeker opereerde vanaf maart 2009 niet alleen doelgericht maar gezien zijn verklaringen waren zijn acties wel degelijk gekaderd binnen de LTTE operaties die verzoeker bekend waren nu deze wijd verspreid, langdurig en systematisch waren.

2.11. Verzoekers elitegevechtseenheid werd volgens de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en verzoekers verklaringen (inzake 2007 en 2009 en de plaatsen waar hij gelegerd was) ingezet in cruciale gevechtzones. Verzoekers toetreding tot deze troepen correspondeert met het heraanvangen van de oorlog midden augustus 2006 (Eelam IV of eindstrijd) na de afsluiting door het Sri Lankaanse leger van de A9 grensweg te Muhamalai. In de toegevoegde rapporten wordt herhaaldelijk bevestigd dat de Eelam IV of eindstrijd meedogenloos werd gevoerd door de beide oorlogvoerende partijen. Aan de kant van het LTTE werd gebruik gemaakt van de burgers die vast kwamen te zitten in de voor burgers afgebakende tweede 'no fire zone'.

Indien zoals het verzoekschrift benadrukt, niet kan komen vast te staan dat verzoeker deelnam aan deze gedwongen rekruteringen van burgers, en zelfs indien verzoeker maandenlang aan vele nieuwe rekruten enkel turnles zou gegeven hebben - wat niet aannemelijk is -, dan nog is het geheel uitgesloten dat hij onkundig was over de wijze waarop deze burgers werden ingelijfd, over hun leeftijd en het inzetten van deze (jonge) burgers in de strijd. Verzoeker erkent pas na herhaalde confrontatie met COI (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat de leeftijdscategorie van de rekruten tussen de 16 en 19 jaar lag (CGVS II, p. 14 en 16). Zoals de bestreden beslissing stelt, vermelden rapporten, publicaties en andere bronnen *"in dit verband dat het LTTE zich in deze periode van de oorlog zelfs tot doel had gesteld met geweld alle jongens van meisjes van de leeftijd van 14 jaar en ouder te rekruteren in de overgebleven gebieden die onder de controle en het gezag van het LTTE vielen; sommige bronnen vermelden zelfs de leeftijdsgrens van 11 en 12 jaar. Dit alles vond plaats in de context van een oorlog die reeds duidelijk verloren was (...). Het zou gaan om honderden minderjarigen die in die periode gedwongen werden gerekruteerd in deze 'no-fire zone'. (...) Ze werden tevens gebruikt als menselijk schild". Uit deze informatie blijkt ook dat de rekruten die trachtten te ontsnappen zwaar gestraft waren".*

2.12. In het eindoffensief werd verzoeker ingezet en had de medeverantwoordelijkheid over nieuwe rekruten. Immers al blijft verzoeker hierover vaag, zijn verklaringen zijn voldoende duidelijk om te concluderen dat hij van 29 maart tot 11 mei 2009 samen met twee collegae soldaten onder de directe leiding van Veerapan master training gaf aan 5 à 6 groepen van telkens 75 à 80 nieuwe rekruten in de regio Multivaikal. Verzoekers bewering dat hij lichamelijke training gaf, is trouwens irrelevant nu het takenpakket verdeeld werd over zijn eenheid en ze samen instonden voor de fysieke training, wapen- en munitietraining die 10 tot 13 dagen duurde.

2.12.1. De nieuwe rekruten waren ontheemde Tamil burgers die op de vlucht voor de oorlog, tegen hun wil en met gebruik van geweld werden ingelijfd. Deze onvrijwillige rekruten werden streng bewaakt door Tamil Tijgers - waaronder verzoeker - om te beletten dat ze zouden ontsnappen. Ook verzoeker verklaart dat hij met een automatisch geweer T56 aan deze bewakingsopdrachten deelnam (CGVS II, p. 9 en 14). Verzoeker ontkent de bestraffing voor de ontsnappingspogingen niet, maar de lichtere straffen die hij aanbrengt staan haaks op de zware bestraffing die blijkt uit de objectieve informatie en wellicht ingegeven is door de dringende noodzaak aan rekruten. De rekruten werden na een tiental dagen toegewezen aan verantwoordelijken van gevechtsgroepen om de gevechtslinies afdoende te kunnen blijven bemannen. Onder hen Charleson, de zoon van Vellupillai Prabhakaran, die aan het hoofd stond van de 'computer'afdeling en Villawan en Ithayan (CGVS II, p. 14 tem 16). Verzoeker wist dan ook dat deze jongeren na 10 tot 13 dagen werden ingezet aan de frontlinies, waar ze per 2 één ervaren Tijger dienden te omringen. Deze Tamil Tijger had er omwille van zijn persoonlijk veiligheid, alle belang bij toe te zien dat deze rekruten niet ontsnaptten (CGVS II, p. 16).

2.12.2. Verzoeker kon dan ook weten dat deze jonge mensen de dood werden ingestuurd op een ogenblik dat het LTTE leger enorme verliezen leed zowel in de gevechten als door desertie, de oorlog quasi afgelopen was, en het Sri Lankaanse leger de onbetwiste militaire overmacht had. Verzoeker stelt immers dat het vooruitzicht aan de linies te sterven de reden was dat de rekruten tijdens de training proberen te ontsnappen (CGVS II, p. 15). Verzoeker kan zich evenmin niet verschuilen achter onwetendheid over het oorlogsvoeren aangezien dit omwille van de lange duur van de burgeroorlog ieder volwassen persoon en zeker een lid van de elite gevechtstroepen niet kon zijn ontgaan. Verzoeker kan dus niet beweren dat hij onbekend was met de gevolgen van de strijd tussen het LTTE en het Sri

Lankaase leger. Verzoeker en zijn LTTE eenheid, die ook achter de gevechtswegs operaties hadden uitgevoerd, wisten dat aan de kant van het Sri Lankaanse leger, zware oorlogsmisdaden werden gepleegd. Uit onder meer het *“Rapport of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka, 31 March 2011”* blijkt dat beide strijdende partijen oorlogsmisdaden begingen en de oorlog zwaar toesloeg op de burgerbevolking (zie het Besluit 2006/379/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 mei 2006 inzake de LTTE). Verzoeker - en het LTTE-, wisten dat het Sri Lankaanse leger ervan uitging dat het legitiem was het LTTE te bestrijden inclusief deze bijeengesprokkelde onvoorbereide *in extremis* ingelijfde, burgers. Aldus niettemin verzoeker bewust was van de gevaren en hij deze kon voorzien heeft hij door zijn handelen en met zijn medewerking het mogelijk gemaakt dat dergelijke praktijken en mensenrechtenschendingen gebeurden. Mede gelet op hetgeen hoger werd gesteld onder *“inzake verzoekers deelname aan het LTTE”*, kan de *actus reus* zoals voorzien in artikel 25 van het ICC Statuut, uit de verklaringen van verzoeker blijken.

2.12.3. Verzoeker was een actief lid van het Ratha regiment dat een cruciale rol had binnen de Eelam IV of eindstrijd. Verzoeker heeft immers tot het (bittere) einde van de oorlog stand gehouden en meer dan loyaal het LTTE gesteund ook al was de oorlog verloren en was het helpen (voorbereiden) van onvrijwillige rekruten zinloos en kon zijn medewerking enkel tot de dood leiden van deze manschappen. Zelfs indien verzoekers handelingen losgekoppeld worden van de bedoelingen van het LTTE, dan nog vormen ze grove mensenrechtenschendingen binnen het oorlogsgebeuren. Immers de inzet van deze burgers had militair geen nut meer en dit niet enkel omdat ze onvoorbereid en onkundig waren en dus slechts omwille van hun aantal tegenreacties van het Sri Lankaanse leger kon uitlokken. Het nut voor de LTTE bestond er in wezen in deze opgeëiste burgers als schild te gebruiken ter bescherming van de getrainde Tamil Tijgers. Elke proportionaliteit tussen het militaire doel (dat hoe dan ook verloren was) en het middel ontbreekt aldus. Het systematisch inzetten van (soms zeer jonge) burgers is een schending van het oorlogsrecht in de zin van artikel 8 van het ICC Statuut.

2.12.4. Ten slotte, en niet in het minst, kan ook vastgesteld worden dat verzoeker de keuze had om al dan niet deel te nemen. Verzoeker verkoos te blijven wat in de lijn der verwachtingen ligt van soldaten uit een elite commando eenheid op een ogenblik dat het LTTE zich uiterst extreem vasthield aan zijn eigen loyale troepen. Verzoeker had zich kunnen onttrekken aan deze deelname, zoals ook vele Tamil Tijgers in deze periode afhaakten, onderdoken en deserteerden. Zelfs al zou van enige druk sprake zijn, wat niet is aangetoond, dan nog kan dit niet als verschoning worden aangevoerd voor het mede faciliteren van de dood van jonge mensen en onvoorbereide burgers die geen kans maakten tegen het Sri Lankaanse leger en voor het verhinderen door intimidatie, mishandeling, soms jonge meisjes en jongens vanaf 14 jaar, die getracht hebben aan deze inlijving en de dood het front te ontsnappen. Verzoeker verkoos te blijven. Hij heeft de intentie gehad zijn medewerking te geven aan deze activiteiten van het LTTE, minstens de inzet van jongeren/kinderen en onvrijwillige rekruten te vergemakkelijken. Het psychologisch bestanddeel is dan ook voorhanden (zie artikel 30 van het ICC Statuut) nu verzoeker opzettelijk handelde terwijl hij (zoals ook de rekruten zelf) zich bewust waren van de zinloosheid van de extreme strijd die aan de gang was

2.12.5. Ten slotte is niet enkel relevant welke daden verzoekende partij heeft gepleegd, maar ook welke daden hij naliet te doen. Zo kan op geen enkele wijze blijken dat verzoekende partij zich ooit heeft bekommerd om het lot van de onvrijwillige rekruten. Evenmin heeft verzoeker zich afgekeerd van wanpraktijken die als oorlogsmisdaden kunnen worden aanzien. In die zin zijn er ernstig redenen om aan te nemen dat verzoeker ook mede verantwoordelijk gesteld kan worden voor de schendingen van het internationaal humanitair recht en de mensenrechtenschendingen begaan als LTTE Tamil Tijger, tijdens de eindoffensieven van de burgeroorlog.

2.12.6. Verzoeker moet dan ook worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.13. Verzoeker reikt noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting argumenten aan die erop kunnen wijzen dat hij de feiten zoals beschreven onder zoals gesteld 2.12 tot 2.12.6 niet zou hebben begaan. Immers er werd hoger gesteld dat verzoekers daden, ook al zijn ze gepleegd binnen een burgeroorlog, ernstige mensenrechtenschendingen uitmaken in de zin van artikel 55/4, al.1, a) van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoekende partij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

Verzoekende partij dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK